

La Creangă

Almanah literar

Nr 29

Chișinău 2015

“...Oare nu-i păcat de Dumnezeu să nu ne mai vedem noi, așa din când în când?...”
(Corespondență. Ion Creangă)

Baștina-Radog S.R.L.

Tel.: 29-41-00, 29-40-95

Realizatori:
Claudia Balaban
Claudia Gurschi
Claudia Partole

Prezentare grafică, machetare: *Tamara Bercu*

Nică al zilelor noastre – Egor Gurschi (Cop. 1)

CETATEA CĂRȚII

la 70 de ani

Cea mai importantă bibliotecă pentru copii a împlinit 70 de ani de la inaugurare. Drumul parcurs de Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” este unul anevoios, dar plin de evenimente frumoase cu încărcătură spirituală.

Biblioteca a fost vernisată pe ruinele războiului, în toamna anului 1944. Nimeni nu putea atunci să-și imagineze că această Bibliotecă va deveni un important centru biblioteconomic și metodologic pentru toate bibliotecile din republică ce servesc copii.

Trecând de la etapă la etapă, inaugurată fiind ca bibliotecă orășenească pentru copii, Bibliotecii i se acordă în continuare statutul de Bibliotecă Republicană pentru Copii, apoi Bibliotecă Republicană pentru Copii „A. S. Pușkin”, Bibliotecă de Stat pentru Copii „A. S. Pușkin”, Bibliotecă de Stat pentru Copii „Ion Creangă”, iar din 1997 – Bibliotecă Națională pentru Copii „Ion Creangă”. În acești ani Biblioteca și-a dezvoltat substanțial colecțiile – de la 10000 de exemplare, inițial, la 243717 de exemplare, actualmente.

Alături de publicațiile curente, selecționate pe criterii valorice, Biblioteca și-a constituit un bogat fond de carte înscris în patrimoniul național.

Un interes deosebit prezintă colecția exemplarului legal, care reflectă plenar istoria cărții pentru copii din Republica Moldova.

O altă colecție, ce dă prestigiul cuvenit Bibliotecii, este Colecția de cărți cu autografe. Răsfoind această colecție, parcurgi drumul Bibliotecii, îți crezi o istorie imaginară, în spațiu și timp, a activităților Bibliotecii – întruniri cu scriitori, traducători, ilustratori de carte care au pașit pragul instituției.

Cu demnitate Biblioteca poartă numele clasicului literaturii române Ion Creangă, creând și o colecție specială „Crengiana”. Au ajuns la cea de-a XXV-a ediție „Zilele Creangă”, care din 2011 se organizează duplex Chișinău-Iași, iar din 2015 triplex – Tîrgu Neamț-Iași-Chișinău.

Într-o promovare a lecturii și a cărții pentru copii și adolescenți, Biblioteca oferă mai multe oportunități de comunicare prin intermediul unor programe și proiecte naționale.

Astfel, Concursul literar „La izvoarele înțelepciunii” a ajuns la cea de-a XXV-a ediție; Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret – la a XIX-a ediție; Forumul copiilor pe diferite teme – la a VIII-a ediție, Concursul de inteligență și creativitate „Miss Smărăndița” – la a XIV-a ediție, Campania Națională „Copiii Modovei citesc o carte” – la a IV-a ediție.

În scopul familiarizării copiilor cu istoria, cultura, literatura și obiceiurile altor țări, împreună cu Redacția pentru copii a Companiei „Teleradio-Moldova” și săptămânalul „Florile Dalbe”, au fost organizate concursurile radiofonice: „China – țara prietenilor noștri”, „Franța – tezaur de cultură și civilizație”, „Jules Verne – celebru călător în viitor”, „SUA – o lume nouă”, susținute de Ambasada Chinei, Ambasada Franței și Alianța Franceză, Ambasada SUA în Republica Moldova.

De comun acord cu Ambasada RM la Lisabona și Centrul de Cultură și Artă „Trei culori” din Almada, Portugalia, a fost organizat Concursul de artă plastică „Guguță și prietenii săi”.

În colaborare cu Institutul Suedez din Stockholm a fost reamenajat serviciul „Activitate cu preșcolari și copii de 7-10 ani” (Biblioteca Picilor).

Un proiect de anvergură este și „Bibliobuzul pentru copiii din Moldova” finanțat de statul japonez.

Toate aceste realizări au fost posibile grație echipei profesionale a Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”.

Claudia Balaban,
președinte al Secției Naționale IBBY din Republica Moldova,
director general al Bibliotecii Naționale
pentru Copii „Ion Creangă”

Campania Națională „Copiii Moldovei citesc o carte”

Ediția a treia a Campaniei Naționale „Copiii Moldovei citesc o carte”, organizată de Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” în colaborare cu scriitorii, editorii, ilustratorii de carte, bibliotecile publice din republică, desfășurată sub patronajul primei-doamne a Republicii Moldova Margareta Timoftei, a fost consacrată cărților lui Spiridon Vangheli „Și eu sunt Guguță” și „Copii în cătușele Siberiei”. Această acțiune de amploare, pe lângă faptul că are ca

scop atragerea copiilor la lectură, promovarea cărților valoroase pentru copii și adolescenți ale autorilor autohtoni, este și o bună metodă de a-i incita pe copii la lectură. Meritul acestei provocări le aparține, în bună parte, organizatorilor campaniei care știu să selecteze cărți cu adevărat valoroase și pe placul copiilor. Anume aceasta îi și determină pe mulți copii să participe benevol și cu mult interes la acest eveniment, fapt îmbucurător atât pentru organizatorii campaniei, cât și pentru întreaga societate.

Analizând rapoartele textuale ale bibliotecilor publice din republică, putem constata că campania și-a atins scopul propus. Ea s-a desfășurat cu succes în 30 de raioane ale republicii, întrunind mii de copii pasionați de lectură. Formele de activități utilizate de bibliotecile publice și cele școlare pentru promovarea și lectura cărților respective au fost diverse și atractive. În cadrul lor copiii au avut posibilitatea nu doar să-și expună, oral sau în scris, impresiile pe marginea cărților citite, dar au fost antrenați și în discuții, lucru care i-a făcut să se cunoască și să înțeleagă mai bine mesajele textelor literare.

Cu toate că sunt două cărți total diferite, ambele îl au pe copil ca centru al universului în jurul căruia gravitează toate. Dacă „Și eu sunt Guguță” reprezintă un dialog între scriitor și cititorii săi, care nu sunt alții decât copiii de azi, a căror copilărie e una fericită și lipsită de griji și necazuri, atunci cartea „Copii în cătușele Siberiei” descrie drama copiilor de la mijlocul sec. XX care, alături de părinții și bunei lor, au fost deportați în Siberia de regimul sovietic.

Cea de-a doua carte le-a provocat emoții puternice acelor care au citit-o, deoarece fiecare filă a ei este străbătută de o mare durere, un strigăt împotriva nedreptăților și cruzimii pe care au îndurat-o mulți compatrioți ai neamului nostru. Emoționați până la lacrimi, copiii au scris următoarele: „*Copii în cătușele Siberiei*” este cartea care m-a cutremurat până în adâncul sufletului. Istoria Olguței m-a făcut să mă întreb, cum de a putut o fetiță să îndure atâtea chinuri? Nu am știut că un copil poate fi atât de puternic. Astfel de oameni sunt adevărați eroi tăcuți ai neamului.” (V. Ipatii, s. Delacău, Anenii Noi); „*Am citit plângând, oftând și sperând la un final luminos, dar, spre regret, finalul este tragic ca și întreaga operă.*” (Ana-Maria Rotaru, Florești).

Campania a finalizat cu o Conferință republicană de totalizare, desfășurată pe data de 9 decembrie 2014, la Filiala de Carte Românească a Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”, la care au participat scriitori, elevi, profesori, bibliotecari din raioanele și municipiile republicii. Elevii veniți la conferință au prezentat un vast program artistic. Vladimir Țurcanu și Augustin Postolachi, elevi la Liceul „Ginta Latină” din Chișinău, au dat tonul sărbătorii,

interpretând piesa „Ce avem mai sfânt” (versuri Vasile Romanciuc, muzică Gheorghe Mustea). Membrii Cenuclului literar-dramatic „La steaua” de la Liceul „Andrei Vartic” din Ialoveni au impresionat publicul cu prezentarea teatralizată „Trenule, unde ne duci?” din cartea „Copii în cătușele Siberiei”. Eugenia Ciorba, elevă la Liceul „Vasile Anestiade” din satul Sărătenii Vechi, Telenești a recitat poezia „Copii în cătușele Siberiei”, creație proprie inspirată de cartea lui Spiridon Vangheli. Olga Bunduchi de la Gimnaziul „Mihai Eminescu”, Telenești, a prezentat eseul „Povestiri adevărate despre destine mutilate”. Un grup de elevi de la Gimnaziul Temeleuți, Călărași, îndrumați de profesoara Claudia Spinei, ne-au invitat la „O întâlnire la Volovița” din cartea „Și eu sunt Guguță”. De la Liceul „Mihai Eminescu”, Edineț, au venit Luminița Marchici și Alexandru Moraru, care au prezentat, respectiv, monologul „Din ciudățeniile scrisului” și o „Scrisoare adresată lui Spiridon Vangheli”. Grigoraș Cerneanu, discipolul profesoarei Elena Bivol, de la Școala de Arte „Valeriu Poleacov” din capitală, a adus în scenă monologul „Scrisoare din Grecia – 2013”. Eugen Ciumacenco, elev la Școala Primară „Alexandru Donici” din Cahul, a prezentat cu mult haz monologul „Ciuboplanul” din cartea „Împărăția lui Ciuboțel”.

După ce i-a ascultat cu mare atenție pe acești copii minunați, Spiridon Vangheli a menționat: *„Deși s-au adunat din diverse școli și licee, copiii au prezentat un spectacol nemaipomenit. Sunt din fire un om foarte pretențios, dar astăzi am avut impresia că un regizor nevăzut dirija cu acești copii talentați, care în pofida condițiilor climaterice: ghețuș, ploaie, s-au trezit cu noaptea în cap să ajungă la Chișinău în căutarea Frumosului. N-a biruit calculatorul. Cartea lucrează și îi mobilizează”*.

Perfectă dreptate are maestrul. Cartea este cea care formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice.

Maria Harea,
șef secție „Asistență de specialitate, cooperare și coordonare”,
Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”

Zile de neuitat cu „HOMER al nostru”...

Crengiana

Festivalul Zilele CREANGĂ, ajuns la a V-a ediție, consacrat zilei de naștere a „Homer-ului nostru”, cum l-a numit G.Ibrăileanu pe Creangă, a avut anul acesta o configurație triplexă: Tîrgu-Neamț-Iași-Chișinău. Festivitatea a început cu un Te Deum la Biserica „Sf. Nicolae” din Pipirig (satul bunicului David Creangă). Binecuvântați de părintele Vasile, am poposit la Școala „Ion Creangă” din Pipirig, unde a avut loc un colocviu-spectacol cu genericul „Creangă la izvoare”. Delegația venită de la Chișinău, în frunte cu inițiatoarea și coordonatoarea evenimentului dna Claudia Balaban, director al Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”; scriitorul Aurelian Silvestru și Larisa Silvestru (director al Liceului „Prometeu”); Svetlana Sârbu – șef, redacția cultură, IPNA Teleradio-Moldova; Iulia Munteanu, director adjunct, Liceul Teoretic „Ion Creangă”, Elena Pintilei, director adjunct, Biblioteca Universității Pedagogice „Ion Creangă”, precum și autoarea acestor rânduri, a fost însoțită de scriitorii ieșeni: Valentin Talpalaru, Dan Lungu, directorul Muzeului Literaturii Române Iași, Ion Muscalu, Constantin Parascan. Iar distinsa familie Caia – părintele și scriitorul Teoctist și preoteasa Olguța (înzestrată și dumneaei cu har scriitoricesc), prin casa cărora au trecut, cred, sute de basarabeni, ne-au așteptat la Tîrgu-Neamț, la biserica „Sf. Haralambie”... Aici ne simțim Acasă! De neuitat vor rămâne clipele trăite la Humulești, în Casa memorială „Ion Creangă”, unde parcă aștepti să apară de undeva Ion Creangă și să ne îndemne cu blândețe: „Oare nu-i păcat de Dumnezeu să nu ne mai vedem noi, așa din când în când?”... Memorabil a fost pelerinajul la Mănăstirile Nemțene și la Cetatea Neamț. Ca niște oaspeți dragi ne-a primit la primăria Tîrgu-Neamț primarul, dnul Daniel Harpa. Deschiderea festivalului a avut loc, prin tradiție, la Iași, la Bojdeuca lui Ion Creangă. Aici, cu mărtisoare la piept și ghiocei gingași în mână, ne-am amintit de Creangă și de Eminescu, de menirea acestor două spirite mari ale neamului. După aceste clipe emoționante, a urmat impresionantul pelerinaj „Pe urmele diaconului Ion Creangă” la Biserica „Sfinții 40 de mucenici” Bărboi, mănăstirea Golia și întâlnirea cu elevii Școlii Generale nr.22 „B.P.Hasdeu”... Pretutindeni a avut loc și prezentarea Campaniei de promovare a lecturii „Copiii citesc o carte” cu romanul „Și tu ești singur?” de Aurelian Silvestru.

La Chișinău am asistat la Medalionul literar „Viziunea Crengiană asupra educației”, desfășurat la Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă”. Cu un spectacol de zile mari – „Ion Creangă cu neamuri”, ne-au primit elevii Liceului Teoretic „Ion Creangă”... S-au încheiat „Zilele Creangă” cu tradiționalul concurs de inteligență și creativitate „Miss Smărăndița” și cu o Șezătoare. De obicei, în aceste zile crengiene, sunt menționați scriitorii care promovează literatura pentru copii. Anul acesta s-au bucurat de recunoaștere: Valentin Talpalaru, Constantin Parascan, Ion Muscalu, Aurelian Silvestru și cea care, cu modestie, vă relatează aceste „întâmplări” de neuitat...

Claudia Partole

Scrisoare lui BĂDIȚA CREANGĂ

Mai vino pe la noi, bădiță Creangă!
Ne este dor să ne mai spui povești
Și amintiri hazlii și buclucașe
De la bojdeuca ta din Humulești.
Că azi poveștile sunt cam pe dos,
Nu mai au graiul blând, moldovenesc,
Sunt încărcate de picanterii,
Că-mi este jenă să-ți mai povestesc.
Să știi, bădie, că acum Păcală
Nu mai e ca-n basmu-ți șugubăț,
S-a înhăitat cu multe haimanale
Și umblă să ne pună pielea-n băț.
Nici ursul nu mai e certat cu vulpea,
A devenit mai diplomat și el,
A racolat-o-ntr-un harem de „dame”
Și-nceg „afaceri la înalt nivel”.
Cocoșul are astăzi punga plină
Și badigarzii i-a luat de la Ivan:

Vreo douăzeci de draci, să îl păzească
La vilă, la chermeze, la volan...
Iar fata moșului, atât de bună,
În vremea ta trudea cu-atâta chin,
Azi n-are chef să dea la orătănii,
Dorește să se facă manechin.
Nici lupul nu mai bate-n poarta caprei,
Ne bate-n uși și cere să-i plătim
Facturi tot mai umflate, impozite și taxe,
De unde-om scoate banii, bădiță, nu mai știm!
Scrisoarea mea, bădie, să te găsească-n pace!
Îmi pare rău că-ți dau vești triste, asta este.
În fiecare zi ne este dor de tine,
Când ai puțină vreme, mai scrie o poveste.

*Ana Dragu,
studentă, Universitatea Pedagogică de
Stat „Ion Creangă”*

Hora Smărândițelor

În cadrul Festivalului „Zilele Creangă”, la Chișinău, a avut loc o nouă ediție a Concursului de inteligență și creativitate „Miss Smărândița”. Concursul se află la a XIV-a ediție, fapt ce confirmă importanța și necesitatea, în același timp, a unei astfel de competiții. Este nu numai o mare provocare, o competiție cu o pregătire înaltă, dar și o apropiere de identitatea noastră, de cultura, tradițiile și obiceiurile poporului nostru.

La concurs au participat 13 eleve de la 10 instituții de

învățământ: Maria Castraveț (Centrul de Educație Estetică „Lăstărel”), Sabina Gheorghită (Liceul „Orizont”), Laura Cojocaru, Raluca Gîndea, Victoria Zestrea-Țuțuc (Liceul de Creativitate și Inventică „Prometeu”), Cornelia Juvară (Liceul „Minerva”), Ana Munteanu, Livia Pelepciuc (Liceul „Spiru Haret”), Eudochia Neviadomscaia (Centrul de Plasament Temporal „Curcubeul Speranței”, or. Vadul lui Vodă), Mihaela Roibu (Liceul „Gaudeamus”), Gabriela Turtureanu (Liceul „Alexei Mateevici”, or. Cricova), Olga Popovici (Liceul „Dante Alighieri”), Adriana Vdovicenco (Liceul Puhoi, Ialoveni).

Conform tradiției, participantele au fost susținute și încurajate de Smărândița „cu experiență”, deținătoarea titlului „Miss Smărândița-2014”, Daniela Ciofu (Liceul „Orizont”), și de către Nică, în rolul căruia s-a produs Vlad Gălușcă (Liceul „Dante Alighieri”).

Programul a cuprins trei probe: demonstrarea prin intermediul unui discurs a sentimentelor de admirație și simpatie față de Nică; întrebări de perspicacitate din partea juriului (în baza textului „Amintirilor din copilărie”) și un moment artistic la alegere, în care Smărândițele trebuiau să demonstreze că au talent.

Prestația participantelor a fost apreciată de juriu: Claudia Balaban, directorul general al BNC „Ion Creangă”, Claudia Partole, scriitoare (președintele juriului), Constantin Parascan, doctor în filologie, conferențiar universitar (România), Tatiana Balan, redactor-șef adjunct la revista „a” MIC”, Tamara Pereteatcu, bibliotecar principal, BNC „Ion Creangă”.

Superioară din punct de vedere al criteriilor de apreciere s-a dovedit a fi Sabina Gheorghită de la Liceul „Orizont”. Ea a ieșit învingătoare, acumulând cel mai mare număr de puncte și, deci, ocupând locul I, învrednicindu-se astfel de titlul Miss Smărândița-2015. Reprezentanta Liceului „Prometeu”, Victoria Zestrea-Țuțuc, s-a clasat pe cea de-a doua treaptă, urmată de reprezentanta Centrului de Educație Estetică „Lăstărel”, Maria Castraveț, cu locul III. Livia Pelepciuc, Gabriela Turtureanu și Mihaela Roibu s-au ales cu Mențiuni. Conform aprecierii publicului o evoluție mai reușită a avut-o la fel eleva de la Liceul „Prometeu”, Victoria Zestrea-Țuțuc, ea cucerind titlul onorific Simpatia publicului.

Necătând la faptul că nu toate rezultatele au fost exprimate în premii, acestea reprezintă un salt semnificativ în cunoașterea mai profundă a creației marelui povestitor Ion Creangă și o manifestare a dragostei pentru nemuritoarea operă crengiană. În acest context, vreau să mulțumesc tuturor profesorilor, bibliotecarilor, elevilor și părinților pentru implicarea substanțială în buna desfășurare a concursului.

Zinaida Ursu,
șef secție „Activitate cu copii de 11-16 ani”,
Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”

De ce îl citim și astăzi pe Ion Creangă?...

Școala „B.P.Hasdeu” Iași

Ion Creangă este, ca scriitor, după mărturisirile unora, o „descoperire” a lui Eminescu. El este scriitorul român cel mai apropiat de spiritul creației folclorice...

De fapt, pe Creangă îl putem socoti (în toate formele operei sale) un rapsod care „cântă” sau „spune” faptele de viață ale unui popor statornic în deprinderile lui fundamentale...

Amintiri din copilărie rămâne o operă unică în literatura română prin forța cu care a reușit să comunice miracolul copilăriei, prin farmecul neegal al limbajului și prin umor. Creangă nu este un culegător de folclor ca Petre Ispirescu sau numai un excelent povestitor popular, el se ridică la nivelul cel mai înalt al artei literare culte, realizând o literatură cu specific național, care a ajuns să se înscrie în universal prin faptul de a fi fost mai întâi românească.

Diana Macarei

„Amintiri din copilărie” constituie cartea de căpătâi a fiecărui copil care, pasionat de lectură, se identifică prin comportament cu Nică. Cred că prin firescul situațiilor, ne putem regăsi în fiecare dintre operele sale.

Ieșeni fiind, trebuie să fim mândri că putem vizita și simți aerul acestui oraș încărcat de istorie, locurile dragi ale acestuia, precum mănăstirea Golia, Țicăul cel drag, unde parcă îi simți prezența și îl auzi și astăzi povestind....

Miruna Botaru, cl. a VII-a „B”

Cui nu-i plac poveștile lui Creangă? Ele ne amintesc de copilărie, iar copilăria este vârsta fericirii. Aceste lucruri îl fac cel mai îndrăgit scriitor de către copii. El este emblematic pentru poporul român, deoarece prin opera sa a știut să redea buna dispoziție. Noi îl citim și astăzi deoarece este printre puținii scriitori care se adresează în mod special copiilor, care a „întinerit” literatura cu poveștile sale și care a ajuns la inimile noastre. Chiar dacă nu mai este printre noi, tot i se face simțită prezența prin operele sale.

Sandu Ionuț, cl. a VII-a „B”

În opinia mea, Ion Creangă nu își va pierde niciodată farmecul, deoarece fascinează fiecare minte de copil, dezvoltându-ne creativitatea și făcându-ne să ne îndrăgostim de universul literelor. Creangă are un mod deosebit de a scrie, prin libertatea de a comunica cu lectorul. Are un stil diferit de a nara întâmplările, făcând fiecare copil un personaj al acestora.

Andrada Țintă, cl. a VII-a „B”

După mine, Ion Creangă a fost un izvor nesecat de fericire și imaginație...

Când viața se întunecă, poveștile lui, ca o liniște neclintită, trezesc razele de aur pe care ființa fragedă le primește cu căldură. Sunt texte pe care le citești cu bucurie deplină, cu sufletul la gură, plin de entuziasm. Aș vrea să îi mulțumesc lui Ion Creangă pentru acele povești, când inima cititorului începe să bată cu multă emoție.

Karina Pirpilița, cl. a VIII-a „B”

Ion Creangă este unul dintre cei mai de seamă povestitori români. Cărțile sale redau momente din viața reală, dar sub formă emoționantă și plină de haz. Personajele create de el m-au motivat să merg mai departe. Creangă îmi este un prieten adevărat, exact cum am învățat să fiu și eu pentru cei dragi mie.

Lidia Mădălina Crețu, cl. a VIII-a „B”

Din unele descrieri ale lui Ion Creangă am învățat diferite lucruri. Ce e bine sau nu să fac. O singură idee este îmbrăcată în zeci de haine doar pentru a arăta tâlcul acesteia. Acest scriitor a fost printre puținii care au scris despre unirea realizată de Al.I.Cuza, pentru a ști și următoarele generații ce s-a întâmplat atunci și de ce este așa o mare sărbătoare.

Diana-Andreea Bîrjoveanu, cl. a V-a „B”

Adesea mă gândesc la Ion Creangă... Eu, sinceră să fiu, mi-l imaginez pe Ion Creangă ca pe un prieten iubitor de povestiri din viața lui de toate zilele, dar nu un copil, ci un adult. Când spun numele Ion Creangă, nu mă gândesc la un mare scriitor, ci la un prieten, căruia îi place să scrie tot felul de povești legate de năzdrăvăniile lui.

Ana-Maria Musteață, cl. a VI-a

Nichita DANILOV

Aurul lumii

Cel care pentru aur își vinde patria
cu aur să fie răsplătit!
La loc de cinste să fie așezat în capul mesei
și acolo lăsat să petreacă.

Să i se pună pe masă cele mai alese bucate,
cel mai bun vin. Să i se aducă
muzicanți și femei, ca el să mănânce,
să bea și să se bucure,

iar poporul să vadă că e fericit.

Apoi să i se pună bucăți de aur în față.
Bănuți de aur să i se vâre sub ochi.
Cu lingura să înghită aurul
până se va umple ca un burduf!

... Pe o grămăjoară de aur
să fie lăsat să putrezească.
Cu litere de aur să se scrie deasupra:
„Pentru aur și-a vândut patria,
cu aur a fost răsplătit!”

Nicolae ESINESCU

Trenul alb

– Dacă s-ar opri măcar ninsoarea.
– Și dacă trenul nu vine, tată?
– Taci... Acum important e să vorbești cât mai puțin.
– Mi-i frig...
– Nu poate să nu vină trenul.
– Și dacă, tată, trenul vine și nu se oprește?
– O să se oprească.
– În stepă?
– Al lui Cutărică acum cinci ani l-a oprit. În stepă.
– Mi-i cald, tată.
– Gândește-te la altceva.
– La ce?
– La lună, la stepă. La ce vrei. Ai putea să vezi un iepure, o vulpe chiar.
– Mi-i frig, tată.
– Ah, să nu te fi urcat, tată, în copacul acela.
– Am zărit pe o cracă un măr roșu.
– Și nu avem noi mere roșii în fânul din șură?
– Ia-mă în brațe...
– Păi, în brațe te țin... Nu vorbi. Vorbește cât mai puțin. Gândește-te, ți-am spus, la altceva: la iepuri, la ninsoare, la arici. Știi ce fac iarna aricii?
– Și dacă trenul a trecut, tată?
– Nu vorbi, ți-am spus, nu vorbi. Mai bine numără stelele.
– Ninge.
– Ninge și taman acum.
– Crezi că mama o să vină până sosește trenul?
– Am sunat-o.
– Nenea la care a fugit mama ar putea să nu-i permită să vină și să vadă că mă duci la spital?
– Nu vorbi mult. Ți-am spus, nu vorbi mult. Irosești puterile...
– Tată, trenul...
– Ți se năzare.
– Vine, tată.
– Încă nu vine, puiule. Taci.
– Ba vine. Uite-l. E totul alb. Oprește-1, tată. Oprește-1!...
De ce nu l-ai oprit, tată?

Oaspeții Salonului

Aurelian SILVESTRU

(Aforisme)

♦ Te minți că e mai bine să pari binecrescut, decât să dai cu piatra în cel vinovat. Obraznicul însă nu ține cont de asta și îți acaparează sufletul, te leagă de mâini și de picioare, devine stăpânul tău... Dar vine un timp, când nu mai ai curajul să dai ochii cu tine însuși. Atunci (abia atunci!) te întrebi cu spaimă dacă ești bun sau prost, dacă ești blând sau laș, dacă ești un om liber sau un rob... Răspunsul te transformă într-un luptător.

♦ Îmi place să cred că scriitorul e un ostaș trimis să demineze drumul către Adevăr și Frumusețe... Rănilor, singurătatea îl apasă, adversarii trag asupra lui din toate părțile, dar nimic nu e în stare să-l oprească și el marchează cu sânge locurile unde moartea stă la pândă. Fiece palmă de teren pe care o parcurge înseamnă tot atâta drum făcut spre nemurire. El nu știe câți metri (sau câți kilometri) de risc mai are de parcurs, dar ține minte că talentul nu trebuie să stea pe loc și nici să se retragă pe cărările bătătorite de predecesori...

♦ Orice se poate întâmpla cu cel care ascunde un secret – secretul său. Dar, oare, a-l ascunde înseamnă a minți? Minciuna e prima dintre lașități. Înseamnă, oare, că a-ți ascunde suferința e o lașitate? Chiar trebuie să scoți la iveală tot ce ai în suflet? Nu ești mai slab când te expui? Nu ești mai vulnerabil? Sinceritatea e, oare, cu adevărat un avantaj? Și dacă cei din jur sunt profitori? Dacă abia așteaptă să poată specula durerea ta? Ce va urma?

Iulian FILIP

Albinuțe cu desagi

– Cum pornesc albinele
la zori în zăvoi?
– Cu desagii, cu desagii,
cu desagii goi.
– Cum se-ntorc albinele
din lunci, din grădini?
– Cu desagii, cu desagii,
cu desagii plini.
– Cum se duc măicuțele
la ai lor copii?
– Cum vin albinuțele
seara din câmpii:
cu desaga plină
de dulce lumină.

Mama mea, sora florii

Mama mea, mama mea
duce-n mâini o floricea
și acea floricea
parcă-i surioară dreaptă
cu mămica mea.

Unde v-ați pierdut, ștrengari?

Toți cireșii stau la pândă –
musai vreun ștrengar să prindă.
– Măi copile, bre nepoate,
lasă-te un pic de carte,
că cireșele-s răscapte!
Ce-i cu lumea asta oare?
Unde s-au pierdut ștrengarii?
Stau cu nasurile-n cărți,
nici nu mai privesc în părți...
– Nu se poate, bre băieți!
Chiar să-i vezi, tot n-ai să crezi!
Dacă-ar fi cireșe verzi,
aș mai crede că se poate
să te pierzi așa-ntr-o carte.
Dar cireșele-s răscapte!
Unde s-a mai pomenit?
Unde s-a mai auzit? –
pomii singuri au pornit
încărcați, pletoși și mari
la furat... ștrengari!

Des. Iu. Filip

Ion CIOCANU

Alexei Mateevici și românitatea basarabenilor

(Din volumul „Temelia Nemuririi Noastre”)

...Repetăm – a câta oară! – spusele înțelepte, înșirate cu o claritate desăvârșită, ale ilustrului autor al poeziei Limba noastră: „Da, suntem moldoveni, fii ai vechii Moldove, însă facem parte din marele trup al românismului, așezat prin România, Bucovina și Transilvania. Frații noștri din Bucovina, Transilvania și Macedonia nu se numesc după locurile unde trăiesc, ci își zic români. Așa trebuie să facem și noi”.

„Trebuie să știm, accentua Mateevici, de parcă ni s-ar adresa nouă, celor de azi, că suntem români, strănepoți de-ai romanilor și frați cu italienii, francezii, spaniolii și portughezii. Aceasta trebuie să le-o spunem și tuturor celor neluminați. Să-i luminăm pe toți cu lumina dreaptă”.

Și încă o atitudine întru totul corectă, absolut valabilă și în prezent, în contextul evenimentelor în care ne-am pomenit din motive diverse, asupra cărora nu insistăm aici: „Să trăim bine și cu străinii, dar să nu trădăm interesele noastre, căci altfel vom fi înghițiți de cei mai tari. Să nu ne alipim la partide străine, care nu luptă pentru neamul nostru, și să nu luptăm pentru interese de clasă, ci pentru cele de obște, naționale”.

Ne vine să vă întrebăm, stimați cititori: ați înțeles? Ați dus în mase atare îndemnuri ale marelui scriitor? Le-ați făcut o avere spirituală a întregului nostru popor?

Noi personal o facem mereu, inclusiv prin articolul de față, inclusiv prin încercarea aceasta de a mai pune o dată în atenția tuturor conaționalilor opinia lui Alexei Mateevici despre denumirea și funcția limbii noastre și despre sarcina noastră în privința susținerii, dezvoltării și propășirii limbii strămoșești: „N-avem două limbi și două literaturi, ci numai una, aceeași cu cea de peste Prut... Noi trebuie să ajungem de la limba noastră proastă de astăzi numaidecât la limba literară românească!” (p. 464). E spus adevărat, clar, înțelept...

Petre CRĂCIUN

Cățel pribeag

Pentru că astăzi am adoptat un cățeluș, pe Bobi (deși mai aveam trei), vă ofer o poezie pe care am scris-o în amintirea unui biet maidanez.

Pe pod, de lângă parapet,
Se auzea un glas discret.
Un cățeluș, privind în jos,
Spunea încet, spunea duios:

„Eu sunt un biet cățel hoinar,
Îmi trece timpul în zadar.
Nu am ca alții un stăpân
Să îl iubesc ca un nebun.

Nici casă n-am și nici copii,
Să îmi aducă jucării.
În schimb, pe uliță, cotoii,
Fac haz de mine, maimuțoii!

Mi-e foame, n-am mâncat nimic,
Aș bea o cană de lăptic...
Dar știți, eu cred că o minune
Se va petrece și cu mine.

Căci am visat cum o fetiță
Mi-a pus odată o fundiță.
M-a pieptănat și m-a-ngrijit,
Dar ce păcat că m-am trezit!”

S-a întâmplat apoi așa
Un glas a spus de undeva:
„Cățel frumos, cățel pribeag,
Tu ai venit din alt meleag,

Acolo-ai fost, cum bine spui,
O umbră ce-a umblat hai, hui.
Am să te iau cu mine-acum.”
Și au plecat cei doi la drum.

Concurs de eseuri

„Pagini din istoria familiei mele”

Motto:

„Întrebați dar istoria și veți ști ce suntem,
de unde venim și unde mergem.

De unde și unde mergem, trecutul și viitorul,
iată toată ființa noastră, iată mijlocul de a ne cunoaște”.

(Mihail Kogălniceanu)

Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, „Baștina-Radog” S.R.L. și revista „a” MIC” a organizat în perioada ianuarie-aprilie 2014 Concursul republican de eseuri „Pagini din istoria familiei mele”, în memoria Alexandrinei Rusu, fost redactor-șef al revistei „a” MIC”.

Concursul a avut ca scop stimularea și promovarea potențialului creativ și de documentare al copiilor prin intermediul realizării unui eseu, vizând participarea sau contribuția familiei sau a unuia (unora) dintre

membrii familiei sale la derularea evenimentelor istorice.

La concurs au participat 52 de elevi ai claselor a IX-a – a XII-a din raioanele Edineț, Telenești, Florești, Ungheni, Strășeni, Anenii Noi, Nisporeni, Cahul, Ialoveni, Rîșcani, Cimișlia, Orhei, Hîncești și Drochia.

Conform regulamentului, era necesar ca participanții să respecte anumite criterii care au fost luate în considerație și la jurizare: conținutul lucrării să fie unul interesant, bogat și semnificativ. La lucrare au putut fi anexate copii de pe documente ale epocii din arhiva familiei: portrete, fotografii, scrisori, cărți poștale, precum și alte acte ce dovedesc participarea persoanei(lor), despre care s-a relatat în lucrare, la evenimentul istoric vizat.

Juriul Concursului republican de eseuri „Pagini din istoria familiei mele”, în următoarea componență: Claudia Balaban – director general al Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”, președintele juriului, Claudia Partole – scriitoare, Valentina Romanciuc – colaborator al redacției revistei „a” MIC”, Tamara Pereteatcu – jurnalistă, Maria Harea – șef secție, Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, Mariana Ursu – bibliotecar principal, Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, secretar al juriului, luând în considerație conținutul interesant, semnificativ și bogat al lucrărilor, a decis să se acorde următoarele premii și mențiuni: **Premiul Mare** – Cătălina Ghiaur, cl. XII, LT cu Profil Real „Mihai Marinciuc”, Chișinău (500 lei); **Premiul I** – Adriana Bratcu, cl. XII, LT „Mihail Sadoveanu”, s. Giurgiulești, Cahul (450 lei); **Premiul II** – Lia Grusca, cl. XI, LT Gordinești, Edineț (400 lei); **Premiul III** – Catalina Mircos, cl. IX, LT Mingir, Hîncești (350 lei); **Premii Speciale** – Ionuț Luncașu, cl. VI, LT „Prometeu”, s. Grozești, Nisporeni (250 lei); Alexandru Melnic, cl. IX, Gimnaziul Volodeni, Edineț (250 lei) și **Mențiuni** (câte 200 lei): Mariana Bunduchi – Colegiul de Construcții, Chișinău, Ion Rusanovschi – cl. IX, Gimnaziul Ruseni, Edineț, Ilinca Verejan – cl. IX, Gimnaziul Tîrnova, Edineț, Dan-Dumitraș Olaru – cl. VIII, LT „Olimp”, s. Puhăceni, Anenii Noi, Nadejda Lupu – cl. XI, LT „I. Inuceleț”, s. Vorniceni, Strășeni, Radu Boboc – cl. IX, Gimnaziul „Valeriu Bulicanu”, s. Boldurești, Nisporeni, Maria Țepordei – cl. XII, Liceul cu Profil Tehnologic pentru copii cu vedere slabă, Chișinău, Vladimir Badrajan – cl. XII, Liceul Academiei de Științe a Moldovei, Ionela Bîrdan – cl. IX, LT „Mitropolit Nestor Vornicescu”, s. Lozova, Strășeni, Iulia Baleanu – cl. X, LT „Ioan Vodă”, Cahul, Mirela Burduja – cl. IX, LT „Alexei Mateevici”, s. Cricova, mun. Chișinău, Victoria Morozan – LT cu Profil Real „Mihai Marinciuc”, Chișinău, Gheorghe Stoianov – cl. XII, LT „Ioan Vodă”, Cahul, Ana Țurcanu – s. Pelinia, Drochia.

Premierea învingătorilor a avut loc pe data de 5 aprilie 2014, la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, în cadrul „Forumului Copiilor”.

Lucrările prezentate la concurs pot fi accesate în format electronic pe site-ul Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”.

Mariana Ursu,
bibliotecar principal,
Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”

La întâlnire cu Muza

Cu gândul la Luceafăr

Mihai Eminescu este poetul cel mai valoros al poporului român, de aceea George Călinescu l-a numit „poet nepereche”. Este cel care a scris istoria trecutului și a rămas totuși viu printre noi, trăind sentimentele care sunt prezente în viețile noastre.

Eminescu este o stea care se alimentează din iubirea și regăsirea cititorilor săi, pentru că nu e nimic mai valoros pentru creator decât bucuria de a-i fi recunoscute munca și sinceritatea în ceea ce face: „La steaua care-a răsărit/ E-o cale-atât de lungă,/ Că mii de ani i-au trebuit/ Luminii să ne-ajungă...”

Despre Eminescu s-a vorbit atât de mult încât e greu să fii original în abordarea operei sale. S-a vorbit ca despre nimeni altul. Tudor Arghezi spunea: „A vorbi despre poet este ca și cum ai striga într-o peșteră vastă... Nu poate să ajungă vorba până la el, fără să-i supere tăcerea. Numai graiul coardelor ar putea să-i povestească pe harpă și să legene, din depărtare, delicata lui singuratică slavă”.

Dragostea este un semn al tinereții veșnice. Dragostea l-a însoțit pe poet toată viața: începând din perioada de debut, „De-aș avea...”: „De-aș avea și eu o floare/ Mândră, dulce, răpitoare/ Ca și florile din mai,/ Fiice dulce-a unui plai...”

Și culminând cu dragostea pentru Veronica, pe care o regăsim în multe gânduri lirice prin chipul idealizat. Dragostea eminesciană a devenit simbol în timp – iubirea pentru o femeie ar trebui să-ți dea forțe suficiente pentru a înfrunta orice și pentru a cuceri cele mai înfricoșătoare culmi: „Te duci și rău n-o să-mi mai pară/ De-acum de ziua cea de ieri,/ Că nu am fost victimă iară/ Neînduratelor dureri./ Puteam numiri defăimătoare/ În gândul meu să-ți iscodesc,/ Și te uram cu-nverșunare,/ Te blestemam, căci te iubesc”.

Iubirea e înălțătoare, pentru că persoana iubită, în ochii îndrăgostitului, este totul și este cea care ar merita chiar și viața unui om. Iubita eminesciană este deținătoarea unei frumuseți divine, capabile să stârnească furtuni în sufletul celui mai rece bărbat: „În ochii mei acum nimic nu are preț,/ Ca taina ce ascunde a tale frumuseți;/ Căci pentru care altă minune decât tine/ Mi-aș risipi o viață de cugetări senine...”

Femeia iubită rămâne a fi aceeași cu trecerea anilor, uneori chiar și mai frumoasă, și mai încântătoare. Totuși, un bărbat îndrăgostit niciodată nu va putea explica temeiul iubirii sale, femeia rămânând pentru el un mister: „De-or trece anii cum trecură, /Ea tot mai mult îmi va plăcea/ Pentru că-n toată-a ei făptură/ E-un „nu știu cum” și-un „nu știu ce”...”

Poetul ne îndeamnă prin întreaga sa viață: „Nu e carte să înveți/ Ca viața să-aibă preț.../ Ci trăiește, chinuiește/ Și de toate pătimește/ Și-ai s-auzi cum iarba crește...”

Adriana Țirdea, cl. a X-a, Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”, Strășeni

Tu, Geniu fără de noroc,
Acum când ești atât de sus
Atâtea mai avem de spus,
Atâtea ție mai avem de-ți spus...

Lumina ochilor tăi limpezi
Și azi pe cer răsare.
Odată cu tine uităm răul de ieri,
Odată cu tine întunericul din noi dispare.

Și vecinic admira-vom
Adânc talentul tău...

*Valerica Ciocanari, cl. a IX-a,
Liceul „Elena Alistar”*

Închinare Luceafărului

Cine sunt eu să-ți scriu Ție,
Mare Poet printre zei,
A luminii Tu făclie,
O stea printre corifei.

Eu fiind al tău umil discipol,
Rătăcit în profunzimea gândului
înălțător.
Ca și privirea-nstrăinată-n cerul gol,
Aștept, trăiesc, lupt să ies învingător...

Câștig o nouă veche viață,
Când timpu-mi ți-l ofer.
Hoinăresc prin lumină și prin ceață,
Prin al acestei lumi străvechi mister.

Zici că-s nebun de-i spun mister
La tot ce se ascunde-n Adevăr...
E dragoste și e identitate
Sau suprimare-i și singurătate?

*Liviu Rotaru, cl. a IX-a,
Liceul „Elena Alistar”*

Din viața Bibliotecii...

Cartea este viața timpului nostru și singurul prieten care rămâne neschimbat...

An de an, la Filiala nr. 2 a Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă” are loc ședința Salonului literar-artistic „La Creangă”, care crește din ce în ce mai mult interesul multor cititori iubitori de carte și de cunoaștere.

Iubirea de carte și dragostea de a cunoaște mereu lumea ei îi cheamă pe cititorii bibliotecii să participe la ședința acestui salon care se desfășoară, moderat de scriitoarea Claudia Partole, în fiecare lună, cu participarea elevilor și profesorilor. Începându-și activitatea din anul 1994, salonul a încercat mereu să unească cititorii într-o lume a cuvântului, a cărților care totdeauna așteaptă să fie răsfoite cu drag și interes. La fiecare ședință copiii își îmbogățesc cunoștințele, vocabularul, evadează în lumea eroilor literari, trăind odată cu ei sentimente de bucurie, tristețe, dezamăgire și iubire. Mulți dintre participanții activi au pășit pe o treaptă mai înaltă, scriind poezii și datorită almanahului „La Creangă” având posibilitatea de a le publica. Moderatoarea Claudia Partole reușește mereu să îmbine utilul cu plăcutul, ajutându-le cititorilor să perceapă lectura ca pe ceva sfânt și divin. Aceste activități ale salonului îi încarcă pe cei prezenți cu energie pozitivă, iar atmosfera caldă și frumoasă îi face să se simtă bine.

Cu certitudine, vor rămâne în amintire unele dintre activitățile petrecute în cadrul salonului, cum ar fi ședința cu genericul „Teatrul înseamnă viață”: întâlnire cu regizorii și actorii spectacolelor după piesele lui Dumitru Matcovschi, invitatul de onoare fiind actorul Nicolae Darie, iar participanții acestei ședințe a fost un grup de elevi de la Liceul „Dante Alighieri” și Liceul „Gh. Asachi”; lansarea cărții Petre Crăciun „Robert cel Cuminte”, unde au fost prezenți Daria Radu, Ion Anton, Ion Ciocanu, Alexandru Plăcintă și Sergiu Afanasiu, cu participarea elevelor Natalia Țurcanu de la Liceul „Spiru Haret”, Mihaela Roibu de la Școala Primară nr. 83 „Grigore Vieru” și elevii clasei a 6-a „A”, Liceul „Gh. Asachi”. O altă activitate la fel de frumoasă și de neuitat a fost Medalionul muzical-literar consacrat Tamarei Ciobanu „Privighetoare a Moldovei”, cu invitații: Galina Pâslaru, interpretă de muzică populară, Alexandru Plăcintă, prozator, Silviu Donoagă, laureat al Concursului „Tamara Ciobanu” și elevii claselor a 8-a „B” și a 7-a „A” de la Liceul „Nicolae Sulac”.

Nu doar copiii capitalei se bucură de dulceața cuvintelor, rostite de oaspeții salonului. Datorită Bibliobuzului, noua „jucărie” pe roți a Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”, Salonul literar-artistic „La Creangă” a poposit și în satul Hârbovăț, Anenii Noi, unde am fost primiți cu căldură de către copiii din tabăra de vară a liceului, primarul satului și bibliotecara Ala Mânzărari. Copiii au rămas plăcut surprinși de biblioteca mobilă și entuziasmați de întâlnirea plăcută cu scriitoarea Claudia Partole.

Toate aceste ședințe, dar și altele, sunt și vor rămâne frumoase amintiri și învățături pentru acei care au dorința de a crea și descoperi Cartea.

*Victoria Răileanu,
Filiala 2, Biblioteca Națională Pentru Copii „Ion Creangă”*

O întâmplare nemaipomenită...

Dacă vreți, credeți-mă, dacă nu.... Asta mi s-a întâmplat! Într-o zi, m-am dus la bibliotecă. Voiam să citesc o carte cu aventuri. Căutam ceva deosebit! Astfel, am trecut de la un raft la altul, frunzărind pe rând cărțile, mai și citind câte o frază-două.... Exact ca în povestea cu mărul fermecat, părea că cineva mă ademenește în adâncul unei păduri vrăjite. Nu știu cât timp să fi trecut, dar deodată mi-am dat seama că în bibliotecă nu mai este nimeni. Prin geam pătrundea întunericul, iar ușa era încuiată!. Cum de nu m-a observat bibliotecara, când a plecat? La început m-am speriat grozav: să rămâi singur într-o lume cu atâtea personaje și aventuri?! Apoi, mi s-a întâmplat ceva de neînchipuit...

În întunericul bibliotecii am văzut o lumină sclipitoare. Îndemnată de curiozitate, m-am apropiat și am văzut o tornadă de luminițe. Din flacăra strălucitoare s-a ivit Crăiasa Zăpezilor. Avea o rochie albă ca neaua. Obrajii îi erau rumeni aidoma bujorului. Era diferită de Crăiasa pe care am cunoscut-o în poveste!

S-a apropiat de mine și mi-a spus:

– Copile, ai intrat în Lumea Poveștilor. O lume pe care puțini norocoși ajung să o vadă. Este un tărâm unde domină bunătatea și curajul. Eu o să-ți fiu călăuză în acest Basm frumos.

Și, luându-mă de mână, s-a înălțat câțiva metri deasupra pământului și a pornit în pași de dans. Zburam deasupra pădurilor și mă uimeam de copacii făcuți din ciocolată. Pluteam deasupra munților de înghețată. Zăream, pe ici, pe colo, păsări și animale vorbitoare. După un timp, Crăiasa Zăpezilor a coborât pe pământ. Am văzut în fața mea o casuță veche, dărăpănată. Am intrat în ea și am avut marea surpriză de a-i vedea pe cei trei purceluși și cei șapte iezi împreună cu mamele lor.

După ce Crăiasa Zăpezilor m-a prezentat, s-a format o relație puternică de prietenie între mine, purceluși și ieduți. Apoi, și-a făcut apariția Scufița Roșie. Am primit-o în grupul nostru și ne-am jucat împreună.

Spre seară Crăiasa Zăpezilor mi-a spus:

– Dragă copile, din păcate trebuie să plecăm, dar să ții minte că Lumea Basmelor va fi mereu deschisă pentru tine. Și cel mai simplu mod de a reveni aici e să vii din nou la bibliotecă, să citești o carte, apoi să închizi ochii...

Deodată m-am trezit pe canapeaua din bibliotecă. Nu știu dacă a fost un vis sau dacă chiar am ajuns pe Tărâmul Poveștilor, dar un lucru e sigur: o să mă reîntorc acolo, prin intermediul bibliotecii, al cărților și al imaginației.

Astăzi, iată, am venit în lăcașul cărților pentru a citi o carte cu aventuri, dar am ajuns să trăiesc o adevărată peripeție!

Mihaela Roibu, cl. a V-a, Liceul „Gaudeamus”

Pătată de trecut

Frigul gemea dincolo de ferestrele ce-și îmbrăcaseră dantela albă. Ninge cu fulgi născuți din fluturi. Respiram în neștire și aburii plămânilor mei se atingeau de dantela ferestrei, o dezbrăcau ușor, în timp ce... Sufletul meu se întâlnește cu sufletul tău, prin înlănțuirea privirilor noastre. Părei o stafie care apărea dintre fulgii sălbatici și te uitai neconținut la mine. De după fereastra mută, m-ai descoperit, abia acum ai realizat prezența mea în fiecare secundă a existenței tale. Mă așteptai. Știai că sunt acolo și te veghez de la etaj. Mă căutai în fiecare rămășiță a trecutului care s-a desfășurat între acești pereți. Semănam cu un înger ce te privea fericit de sus.

Am simțit o tresărire, răsărai în mine. Retrăiam aceeași privire care ne-a unit viețile prin acea secundă infinită când ne-am cunoscut. Și mi-am găsit sufletul dezgolit în fața nemiloasei tale ființe. Suspnam și fiorul trecutului se strecura prin vene.

Ochii mei se uitau țință la tine. Pe fereastră începu să curgă linii de lacrimi. Fulgi și lacrimi. Trecut și prezent. Ochii mei... Ochii tăi... Ne despărțea doar sticla ferestrei și înălțimea celor două etaje.

...Erai în altă lume, în lumea noastră. Erai depresat și calm, calm pentru că credeai că nimic nu mai era ca în trecut și gândeai că, dacă e să schimbi ceva, e prea târziu. Te uitai adânc în mine, de parcă cereai ajutor sufletului meu și, subit, îți aruncaai ochii spre fulgii care mascau realitatea prin puritatea lor falsă. Mi-ai înmormântat din nou sufletul, printr-o singură privire. Nu eram nimeni!... Nu eram nimic... Și, doar când îți ridicai privirea, descopeream că sub mine încă există pământ și că ochii mei încă mai trăiesc, și că tu le vezi sclipirea îndurerată.

Tu... nu erai un vis, nu erai creația imaginației mele concepută din fărâmiturile amintirilor, nu erai o fantomă! Erai Tu – real, slab și foarte palid, Tu în carne și oase. Mă simțeam foarte rău și foarte bine. Muream și renășteam în fiecare secundă și la fiecare privire a ta. Expiram aerul agitat și muream. Îl inspiram și renășteam, eram asemeni Păsării Phoenix...

Prin oglinda mată lacrima mea albă curgea sub tălpile tale. Mi-ai călcat lacrimile și nu-ți păsa, credeai că mergi prin zăpada pustie, dar mă striveai pe mine...

Ai plecat în albul infinit și urma pasului tău a înghețat, lăsând amprenta pe lacrimile mele. Iar când se vor topi zăpezile, nu va mai rămâne decât negreața înrădăcinată în acest pământ și lacrima mea – pătată de trecut.

Esența singurătății

Inspirația mi-e o mantie, o haină ce mă protejează intenționat de singurătatea, care-mi caută până și venele pe sub piele. Credeam că singurătatea e o stare de spirit frumoasă, care știe cum să plaseze pe foaie cuvintele și cum să înșire-n univers culorile, pentru a le da perfecțiune. Credeam astfel, până când am început să înțeleg și să simt ce efect distructiv are singurătatea asupra ființei mele.

Parazitară, obsesivă, rece... mă omoară în fiecare minut de intimitate cu propria-mi persoană. Gândurile plesnesc în mine, mă simt goală, mă simt pustie, înveninată cu păcat, înveninată cu singurătate.

Oameni în jur, de parcă nici n-ar exista. Și fug spre soare, în fața răsăritului, ingenunchind, cerșesc iubire. Dar zilnic mă împotmolesc în hățișurile singurătății. Colții ei îmi mușcă fărâma de credință care a mai rămas în mine. Simt înghimpături dureroase pe pielea feței mele. Ochii ascund lacrimile de teamă să nu-mi înghețe pleoapele umezite de-al meu iad.

Mă bucurasem când te-am întâlnit pe tine, crezând c-am scăpat de-al vieții chin. Am simțit ajutor, milostivă scăpare din infern. Dar nu știam atunci că, pierzându-te pe tine, singurătatea, de fericire că m-am întors la ea, își va bate joc cu mult mai mult de mine, umilindu-mă, făcându-se insuportabilă.

Câte chinuri mai am de îndurat? Câte? Ce m-aș fi făcut eu fără inspirație? E unica lumină care a mai rămas în mine, lumina care orbește singurătatea, transformând-o în Cuvânt.

Victoria Covalciuc,
Colegiul de Muzică „Ștefan Neaga”

Rețeta succesului

„Virtutea e condiția sine-qua-non a succesului.”
(Charles Baudelaire)

Singurul lucru pe care nu trebuie să ți-l pui ca scop, dacă vrei să ai succes, este... succesul. Acest rezultat reiese din calitățile și caracterul unui om și, pentru fiecare în parte, are un alt înțeles. Totul se ascunde în detalii. Fericirea, iubirea, împlinirea – părțile succesului – spre ele este necesar să tindem, căci apoi ne rămâne o nimică toată: să le sesizăm și să le păstrăm. Cu toții urmăm o cale care duce spre triumf, doar că unii preferă să caute scurtături, încercând să evite obstacolele și eșecurile; acea scurtătură, însă, este nimic altceva decât un simplu și pestriț drum gol – ceea ce înseamnă că nu duce nicăieri! Ar fi cinic să spunem că victoria este suma eșecurilor, cu toate astea nu vei ajunge nici măcar să vezi soarele, până când nu vei învăța să te înalți dincolo de pâlcurile de nori. Viața ne-o petrecem învățând. Succesul este tot o lecție – una pentru care dăm mai întâi testul, apoi ne este predată... Crud profesor mai e și viața asta! Rolul eșecurilor în calea succesului este tot un test. Testată este atitudinea noastră față de căderi și înfrângeri: vom putea oare să ne ridicăm, transformând dificultatea în oportunitate?... Succesul nu este cheia fericirii. Fericirea este cheia succesului. Dacă îți place ceea ce faci, atunci vei triumfa. Iubește-ți aproapele, îndeletnicirea și viața...

Liviu Rotaru, cl. a IX-a,
Liceul Teoretic „Elena Alistar”

ROBINSON CRUSOE – istoria unei supraviețuiri

Mulți dintre noi, probabil, am auzit încă din copilărie de Robinson Crusoe sau chiar am citit celebrul roman cu același nume al scriitorului englez Daniel Defoe. Acest roman a fost publicat pentru prima dată în 1719 și chiar și acum, la aproape 300 de ani de la lansarea sa, este considerat printre cele mai traduse cărți din lume. Personajul principal naufragiază pe o insulă tropicală din largul Oceanului Pacific, naratorul descriind viața acestuia pe acea insulă și modul cum a reușit să supraviețuiască.

Însă, mai puțini dintre noi știu că la baza acestui roman stă povestea unui marinar scoțian, Alexander Selkirk, care a stat singur, timp de patru ani, din 1704 până în 1709, pe o insulă pustie din arhipelagul Juan Fernandez, în largul coastei chilene.

Născut în 1676, în Lower Largo – un sat de pescari din Scoția, Alexander a fost cel de-al șaptelea fiu al unei familii de tăbăcari. La 19 ani, el și-a părăsit familia pentru totdeauna și s-a îmbarcat pentru prima oară pe o corabie. Apoi, opt ani mai târziu, devine unul dintre cei mai cunoscuți și pricepuți cârmaci din flota engleză. Tot atunci, el a primit comanda primei sale nave – un galion care însoțea un alt vas, având ca scop capturarea și prădarea vaselor spaniole ce navigau în Oceanul Pacific.

Fiind o fire rebelă, Alexander intra deseori în conflict cu superiorul său și, în urma mai multor certuri, a insistat să fie lăsat să coboare împreună cu camarazii săi pe prima insulă întâlnită, pentru a se îmbarca ulterior pe un alt vas. Dorința lui Selkirk a fost ascultată și el a debarcat pe insula Mas a Tierra din arhipelagul Juan Fernandez, în apropiere de Chile, dar niciun camarad nu a dorit să-l însoțească. Astfel, s-a pomenit singur pe o insulă nelocuită. Abia peste patru ani și patru luni avea să fie salvat de vasul Duke, în tot acest timp trecând prin mai multe peripeții.

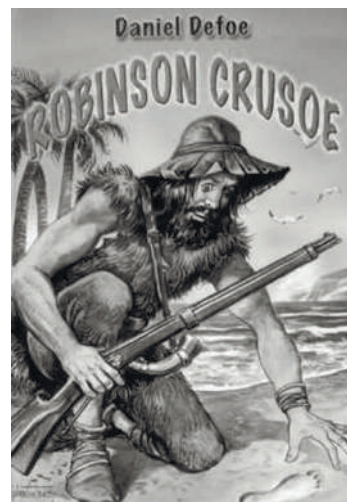
În primele săptămâni se hrănea cu scoici, cu vietăți marine pe care reușea să le prindă. Își petrecea timpul pe țărm, citind Biblia și așteptând vasul salvator. La început, el considera că în interiorul insulei locuiau sălbatici, însă după un timp s-a aventurat totuși în inima insulei, descoperind un veritabil paradis, cu capre sălbatice și o mulțime de copaci exotici, ale căror fructe creșteau din abundență. În scurt timp, având doar o mușchetă, praf de pușcă, un cuțit și o trusă de tâmplărie, asigurându-și singur hrana, construiește două colibe și un țărc în care crește capre domestice.

Chiar dacă, timp de patru ani, două vase acostaseră pe țărmul acestei insule, Alexander nu se îmbarcase, întrucât navele erau sub pavilion spaniol și la bordul lor ar fi avut parte de o viață mai grea decât pe insulă.

Într-un final, a fost salvat chiar de dușmanul său, care îl lăsase pe această insulă cu patru ani în urmă și care acum era cârmaciul vasului Duke. Alexander a părăsit insula la 2 februarie 1709 și peste 8 luni a revenit în localitatea natală. Se presupune că l-a cunoscut pe Daniel Defoe, căruia îi va vinde manuscrisul său ce conținea însemnări despre perioada cât s-a aflat pe insulă. Anii trăiți în singurătate l-au marcat pentru totdeauna. Deși încearcă să-și refacă viața, se adaptează greu și deseori regretă că a părăsit insula. Peste un timp se îmbarcă pe un vas, pornind în ultima aventură a vieții sale – o expediție spre Africa, în timpul căreia se îmbolnăvește și moare. Conform tradiției marinărești, trupul său a fost aruncat în mare.

La 1 ianuarie 1966, insula Mas a Tierra, pe care a locuit Alexander, a fost numită Robinson Crusoe Island (Insula lui Robinson Crusoe), iar o altă insulă din același arhipelag a fost numită Alexander Selkirk Island (Insula lui Alexander Selkirk). Locuitorii din Largo i-au înălțat un monument pe locul unde se presupune că s-ar fi aflat casa familiei sale. Anume romanul inspirat din viața lui Selkirk l-a făcut celebru pe Daniel Defoe. Deși a scris peste 300 de texte literare și publicistice, pe mormântul său sunt incrustate doar câteva cuvinte: Daniel Defoe, autorul lui „Robonson Crusoe”.

Constantin Tcaci,
Liceul Teoretic „Nicolae Iorga”, Chișinău

Spre Siberia „de gheață”

„Dumnezeu ne-a vrut mai aproape și ne-a adus acasă” este titlul cărții descrise ca fiind „un posibil scenariu de film de groază”.

Profesoară de limbă engleză, născută în 1943, deportată la vârsta de 6 ani, Ana Babii, și-a lansat recent, în incinta Liceului Teoretic „M. Corlăteanu”, satul Glinjeni, Fălești prima sa scriere cu această denumire („Dumnezeu ne-a vrut mai aproape și ne-a adus acasă”). Ziua de duminică, dar și soarele care a reușit să îndepărteze norii, a adunat o sală plină de oameni dragi, colegi de muncă, rude și discipoli.

Ana Babii spune că viața ei nu a fost ușoară. A trecut prin multe greutăți din care a ieșit învingătoare. „Nu are dreptul să tacă niciunul dintre cei care au trecut prin calvarul deportărilor organizate de regimul comunist. Lăsați mărturie copiilor, nepoților pentru a-i găsi pregătiți să riposteze în cazul în care regimul hidos ar îndrăzni să pretindă dreptul la o nouă existență”, a adăugat Ana Babii.

Cartea este bazată pe trăirile, pe memoria autoarei. Este drama familiei Ana și Vasile Toacă, părinții ei deportați fiind în Siberia pentru că erau gospodari. Tot aici se împletesc și destinele altor familii, care au simțit pe pielea lor gerul, greul, foametea și au văzut în fața ochilor moartea. Ana Babii spune că întotdeauna evita să povestească despre „trenul suferinței”, deoarece durerea era prea mare. Totul a pornit de la rugămintea Silviei Berlinschi, care este redactorul cărții. Ea a îndemnat-o să înșire pe foaie gândurile care nu se încheiau fără lacrimi ce udau foaia. Cartea s-a scris în mintea autoarei, după cum spune ea „începând din 6 iulie a celui an de urgie și până acum”.

Profesoara de istorie, Margarita Boboc, susține: „În aceste file este înglobată viața și trecutul întregii Basarabii, un trecut care ne macină și acum”.

Lucrarea a fost prezentată de scriitoarea Claudia Partole și prozatoarea Marcela Mardare. Acestea au adus cuvinte de laudă pentru talentul, dăruirea și sinceritatea de care a dat dovadă autoarea cărții. Sprijinul acordat la apariția acestei cărți a venit din partea antreprenorului Boris Marcoci și primarului satului, Petru Gafinciuc.

Directorul Liceului Teoretic „M. Corlăteanu”, Efim Lungu, subliniază că această zi a intrat în istoria satului Glinjeni.

Prezentarea inedită a unor fragmente, povestea unei realități dureroase a convins publicul prezent să -și dorească să aibă cartea. Ana Babii a scris autografe, a împărțit mulțumiri tuturor celor care i-au fost aproape.

Cartea a fost tipărită la Editura „Pontos” în 300 exemplare. Într-un viitor apropiat autoarea este așteptată la Biblioteca „Ion Creangă” din Chișinău pentru a se familiariza cu conținutul acestei lucrări un public mai larg de cititori.

Nicoleta Toacă, studentă la ziaristică

O clipă

*La școală, profesoara de limba română le dă copiilor o lucrare în care, printre altele, le cere să analizeze dintr-un text substantivul **mama**. Unul dintre elevi răspunde acestei cerințe cu o propoziție simplă : „**Mama nu e substantiv.**”*

Profesoara îl penalizează pentru greșeala sa și îi scrie pe lucrare răspunsul: „mama = substantiv comun, numărul singular, genul feminin, cazul nominativ, funcția sintactică de subiect”. Ea le cere copiilor ca a doua zi să vină la oră cu lucrările semnate de către părinți.

A doua zi lucrarea celui elev nu era semnată, dar pe ea apărea scris ceva nou:

*„Nu sunt de acord. Comun este cel mai nepotrivit apelativ pentru mama. **Mama e specială.** Genul e neutru, nu feminin, ea a muncit cot la cot cu bărbații și a fost blândă și frumoasă ca o **sfântă**. Iar cazul nu e nominativ, ci vocativ, când o caut, strig: **mamă!** Aș putea fi de acord cu numărul singular pentru că, da, într-adevăr, **mama e unică**. Dar mama nu e substantiv, de sâmbătă **mama e inger** și nu mai poate semna lucrarea, iar asta a fost semnătura mea în locul ei. Cred că e de acord.”*

Profesoara a citit și i-a spus elevului : „Cu siguranță, e de acord.”

Pământul

Atât cât lumea mișcă și s-agită,
Atât cât vântul mișună vioi,
Se-nvârte Terra, Terra obosită,
Cu fruntea rezemată peste noi.

Atât cât lumea clatină din gene,
Cocorii se mai strâng într-un picior,
Pământ străvechi alunecă alene,
Prin aripile inimii în zbor.

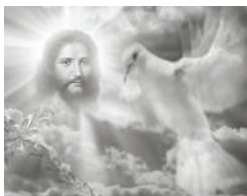
Atât cât lumea știe să rostească
Cuvântul blând, cuvântul plin de sens,
Pământul scump încearcă să călească
Înțelepciunea cu al său consens.

Atât cât lumea are văz și cuget
Prin nopțile și zilele ce nasc
Se-nvârte Terra, Terra cea cu suflet
Prin clipele frumoase de popas.

Creația literară prin figura geometrică a Universului...

Prin forma universală a existenței se construiește acea figură geometrică prin care ființa umană reușește să formeze elemente de legătură și corelație dintre viața reală și ireală, dintre echilibru și dezechilibru, dintre pământesc și ceresc, dintre imaginație și veridicitate. Legătura acestora este existența (limitată ca materie și nelimitată ca spirit) în spațiu a unui trecut, prezent și, cu siguranță, a unui viitor, definit cu proprietăți comune și combinații, care toate fac parte din viața omului strâns legată de divinitate. Esența divină, fiind considerată și cărmuitoarea lumii și a universului, este totodată și natura prin care trăiește omul și prin care tot el este obligat să-și îndeplinească rolul său ca oaspete în acest spațiu al universului. Spațiul universului este acel teren și realitate prin care omul se poate manifesta cu toată ființa sa, coordonând în sens unitar legătura organică dintre intelect și gândire. Prin formele respective se desemnează structura internă și externă a omului cu funcția de a reflecta mereu asupra vieții spirituale prin proprie existență. Viața spirituală prin formele sale de existență tinde neconținut către interacțiunea de a ține în contact direct rațiunea cu stările emoționale ale inimii și ale sufletului. Această formă contribuie nemijlocit la redarea conținutului de idei și sentimente printr-un limbaj emotiv conform căruia se formează sistemul de comunicare dintre viața imaginară și cea reală. Sistemul respectiv de comunicare este specific omului, care are mereu necesitatea de a-și exprima gândurile, senzațiile, emoțiile, dorințele. Dorința de a fi parte dintr-un sistem propriu al existenței umane îl face pe om să intre în dialog direct cu lumea interioară care îi aparține doar lui. Fiind în contact direct cu lumea interioară, omul reflectă acea lumină care însoțește și dă naștere unui dialog intim, sincer, profund prin universul care-i aparține. Prin această lumină se compune și creația literară a acestuia, confecționată din stări sufletești, vibrații dictate de sentimentul dragostei, din trăiri și emoții naturale ale realității. Creația literară, fiind și expresia cuvântului redat de ființa umană, reprezintă asocierea și legătura geometrică dintre existență-om-lumină-univers. Cu această asociere și legătură geometrică în univers își reflectă imaginea omul, care îmbină lumina naturală a propriului suflet cu lumina imaginară a creației literare. Lumina imaginară a creației literare este contribuția autentică în arta de a comunica cu sine însuși, cu lumea interioară și cu cea cerească care te însoțește către idealuri, astfel formând activitatea creatoare umană.

Galina MARTEA,
scriitoare, doctor în științe economice, Olanda

Temă pentru acasă

Cine este Dumnezeu pentru mine?

Motto: „Îmi amintesc de un călugăr bătrân, care mi-a spus cândva: Duhul Sfânt e ca o pasăre mare, temătoare, care s-a coborât la o oarecare distanță de tine. Dacă o vezi că se apropie, nu te mișca, nu o speria, las-o să vină la tine.”

(Mitropolitul Antonie de Suroj)

Pentru unii, Dumnezeu e Creatorul, pentru alții, e Întruchiparea Iubirii, iar pentru adevărații credincioși, Dumnezeu e Tatăl Atotputernic. L-a văzut cineva vreodată? Probabil, dar nu aceasta contează. Adevărul e că nu este într-atât de necesar să-L vezi trupește, căci dacă nu-L ai în tine, nu există pentru tine și în zadar Îl cauți. Dumnezeu e pretutindeni. E suficient să te gândești la El și e lângă tine, întinzându-ți mâna. Să te ajute. Dar, cât de trist devine Tatăl pentru nechibzuința noastră, când Îl ignorăm, uităm și devenim egoiști nemulțumindu-I prin rugăciune. Preferăm să petrecem ore în șir distrându-ne, muncind, călătorind, dar nu găsim 5 minute ca să ne rugăm Lui Dumnezeu. Și vai, cât de mult s-ar bucura Atotștiutorul, ascultându-ne cum ne rugăm cu înflăcărare: mulțumindu-I pentru ziua frumoasă ce ne-a dăruit-o; cum ne rugăm de sănătatea părinților ce ne-au dat viață, prietenilor ce ne-au fost alături în momentele grele și chiar mulțumindu-I Însuși Lui, pentru că ne-a dat posibilitatea să ne bucurăm de o viață de om.

Și totuși, cât de egoiști și nefericiți suntem! Ne gândim la propria persoană fără a ne păsa de nimeni și de nimic. Ne bucurăm de viață, crezând că astfel ar fi trebuit să fie, uitând cel mai important lucru: că viața o datorăm părinților, iar mai presus de ei – Creatorului. De aceea, alungă din tine gândurile murdare și lasă-te cuprins de cele bune. Fă-ți timp în fiecare zi să te refugiezi într-un loc ferit de ochii lumii, unde să te rogi și să-I mulțumești Domnului pentru simplul motiv că te-a creat, căci, crede-mă, mulți și-ar fi dorit să fie în locul tău: să se bucure de viață și să fie fericiți. Și poate că vei conștientiza că atunci când te crezi singur, te înșeli, cu tine este Dumnezeu; când ai credință, dar ești sărac material, bucură-te, căci sărac e cel ce se crede sărac, iar tu, cu credință, ești mai bogat decât cel înstărit; și atunci, când nu mai ai nicio speranță, crede și speră, căci Cel de Sus indubitabil te va ajuta!

Crezând și gândind la Dumnezeu în momentele limită din viața mea, am simțit o mână cerească și o șoaptă ce-mi îmbărbăta cugetul: „Crede, speră, fi puternică și, oricât de greu ți-ar fi, trebuie să mergi mai departe! În drumul către visul tău mai întinde o mână de ajutor celor ce ți-o cer, căci asta te va face mai bună.”

Ceea ce sunt eu astăzi, o datorez părinților și Lui Dumnezeu-Tatăl. Îi mulțumesc prin următoarea poezie:

Cuvânt de-ajuns de mulțumire
Să-ți dau, Iisuse, n-am găsit,
Că-n nesfârșita Ta iubire
Mi-ai dat atâta fericire,
Cum n-am crezut și n-am gândit.

Ai fost alături de mine,
M-ai întărit, m-ai ajutat,
M-ai îndemnat să cred în Tine
Și mi-ai făcut atâta bine,
Deși nimic n-am meritat!

Mi-ai dat atâta biruință,
Iisuse-n ceasul cel mai greu,
M-ai învățat să am credință
Și să aștept în umilință –
Ce mare ești Tu, Domnul meu!

Anișoara Pantea, cl. a XII-a „B”,
Liceul Teoretic „Alexandru Donici”,
s. Peresecina, Orhei

Sergiu MATEI,

Preot, poet

Răstignindu-te

Răstignindu-ne pe cruce, Doamne,
Iartă-ne pe noi!
Nu știam atunci, Iisuse,
Că ne răstignim pe noi.

Ți-am bătut mâinile în cuie
Și picioarele pe lemn
Doamne, iartă și ne suie
Gândul nostru pe al Tău semn

Fără sens viața se duce,
Doamne, iartă-ne pe noi
Zi de zi pe aceeași cruce
Noi mai batem câte-un cui.

Și pe valurile lumii
S-a făcut pământul ghem.
Trece soarele și luna,
Iar noi nu mai știm ce vrem.

Pilde pentru copii

- Într-o zi un om rătăcit de la dreapta credință vine la preot și-l întreabă:
- De ce voi creștinii botezați copiii fără consimțământul lor. Nu ar trebui să așteptați ca cel mic să crească și de abia atunci să îl întrebați dacă dorește sau nu să se boteze.
 - Spune-mi, zise preotul, după ce îl ascultă cu răbdare, știu că ai copii, când erau mici i-ai dus la doctor să îi vaccineze?
 - Desigur!
 - Dar de ce nu ai așteptat să crească și de abia atunci să-i întrebi dacă vor sau nu să se vaccineze?
 - Pentru că vreau ca copiii mei să nu se îmbolnăvească.
 - Ei vezi, la fel și copilul se botează pentru a nu se îmbolnăvi sufletul lui tânăr.
- Omul plecă ochii rușinat și se îndepărtă, gândindu-se la cele spuse de preot.

*Cristian Mocreac, cl. a VII-a,
Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”*

Milostenie

Sunt oameni săraci și nenorociți, care merită să fie miluiți și îngrijiți de noi, dar sunt oameni vicleni și trândavi, care fără prea multă mustrare de cuget se folosesc de bunătatea celor din jur. Unul dintre aceștia se deprinsese să tot umble pe la casele gospodarilor din sat și, când ei au început să nu-l primească, el a îndesit-o cu cerutul la preot, care, deși înțelegea că prin aceasta stimulează trândăvia cerșetorului, fizic destul de sănătos, nu putea să-l refuze.

Într-o zi părintele, în loc să-i scoată cei doi-trei lei pe care avea obiceiul să îi dea, scoase cerșetorului o carte de rugăciuni și îi zise: „Încearcă să o citești și roagă-te lui Dumnezeu prin cuvintele rugăciunilor din cartea aceasta și n-o să rămâi dezamăgit.”

Peste o zi, când cerșetorul bătu din nou la ușa preotului, acesta ieși și-l întrebă: „Te-a ajutat cartea sau nu?”. „Nu m-a ajutat deloc!” a răspuns cerșetorul. „Dar ai citit-o toată?”. „Am citit-o, dar ce folos din asta!”. Părintele luă cartea, o răsfoi și scoase dintre paginile ei o bancnotă de zece lei. „Trebuie să te înveți a munci, zise el, dacă vrei să câștigi ceva în viață. Altfel, vezi bine, nici Dumnezeu nu te poate ajuta!”

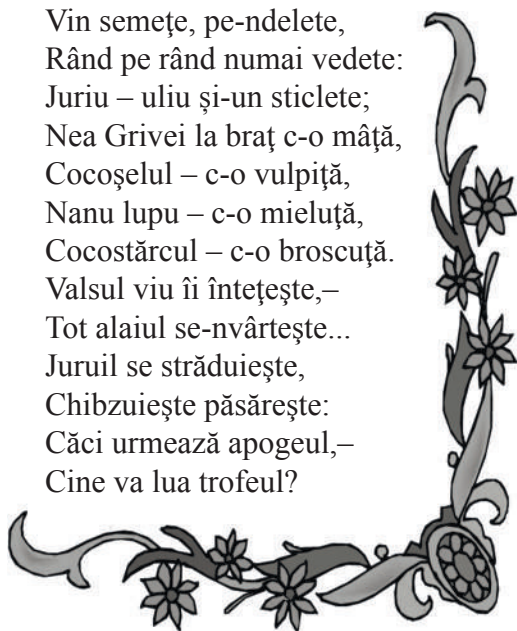
*Alexandra Crețu, cl. a II-a,
Liceul Teoretic „Ion Creangă”*

Oaspeții Almanahului „La Creanță”

Alexandru DOGA

Concursul

Astăzi vițelușul Vlas, –
Virtuoz, la contrabas,
Cântă la concurs un vals.
Se adună în perechi,
Dansatori mai noi, mai vechi.
Vin semețe, pe-ndelete,
Rând pe rând numai vedete:
Juriu – uliu și-un sticlete;
Nea Grivei la braț c-o mătă,
Cocoșelul – c-o vulpiță,
Nanu lupu – c-o mielută,
Cocostărcul – c-o broscuță.
Valsul viu îi întetește, –
Tot alaiul se-nvârtește...
Juruil se străduiește,
Chibzuiește păsărește:
Căci urmează apogeul, –
Cine va lua trofeul?

Olimpia SAVA

Nor păstor

Nori în turmă au plecat
La plimbare peste sat.
Îi tot mână-ncetișor,
Tacticos, un nor păstor.

Deodată se opresc,
Parcă nu se dumiresc
Pentru ce-au pornit la drum.
Ce să facă ei acum?

Dar păstorul semn a dat
Și încet s-au scuturat,
Printr-o sită foarte fină,
Albă, presărând făină.

Marcela MARDARE

Greierașul la oraș

A venit un greieraș
Pe oștețe la oraș,
A urcat în microbuz
Și acesta l-a condus,
Prin oraș l-a tot plimbat
Până seara s-a lăsat.
Invitat la un concert,
A cântat la clarinet,
Sala l-a strigat la bis –
A trăit clipe de vis.

Bine este în oraș,
Dar se-ntoarce pe imaș,
Dor îi e de satul său,
Hărăzit de Dumnezeu.
Va cânta seară de seară
Pentru omul de la țară.
Ei îi aproape de natură
Și pe toate le îndură,
Au în suflet umilință,
Iar în inimă credință.

Osteniți, astfel goliți,
De un vânt ei sunt goniți
Și suspină supărați
Că-s pe cer împrăștiați.

Dar păstorul nu se lasă
Și îi mână către casă.
Nici pe cel mai depărtat,
Bun păstor, nu l-a uitat,

Numai că toți sunt acum
Obosiți de lungul drum
Și pornesc încet, încet,
Să formeze alt buchet.

Meditație

Ce este lectura?

„Cel mai înalt dar este pasiunea pentru citit. Consolează, stimulează, îți dă cunoaștere asupra lumii și o vastă experiență. Este o iluminare morală.”

Elizabeth Hardwick

Ce este lectura? De ce avem nevoie să citim? Oare lectura nu constituie o pierdere inutilă de timp? Ce se întâmplă dacă nu citim? Ce cred adolescenții despre lectură?

Suntem considerați generația calculatorului, generația care preferă să trăiască în lumea virtuală a tehnologiei. Totuși generația mea, generația pe care am posibilitate să o analizez, nu este dependentă de lumea digitală. Zilnic, observ din ce în ce mai mulți adolescenți care preferă să invadeze lumea virtuală a ficțiunii și nu cea a tehnologiei. Majoritatea adolescenților citesc pentru că e la modă, de fapt, aceștia constituie totalitatea oamenilor superficiali ce se vor delecta cu sporturi extravagante și ocupații lejere în modă și politică. Aceștia, de obicei, sunt copii cuminți ce vor avea slujbe mediocre într-o societate care iese dintr-o tranziție dificilă.

Suntem generația care vrea să cucerească absolut tot, cum, de altfel, toate generațiile. Ne place să citim totul, în special ce e fictiv. Observ mai mulți cititori cu un simț acut al istoriei, societății și politicii, mai ales mă refer la acei din țările post-comuniste, care sunt covârșiți de datoria de a fi mai buni în încercarea disperată de a uita trecutul. Suntem elitiști, foarte puțini cu pasiuni reale, iubim brandurile și iubim să ne facem publicitate prin recomandarea recenziilor cărților vestite și nicidecum prin citirea absolută a unei cărți.

Nu am fost niciodată pasionată de cărți, ci doar de lumea ce o pot crea. Citisem în copilărie o singură carte, „Mica prințesă” de Frances Burnett, dar nu o înțelesesem, considerând citirea un efort major. Ani în șir citisem printre rânduri sau pagini încercând să scap de continuitatea anostă ce părea infinită. Am început să citesc doar din dorința de afirmare și insuficiență. Simțeam un gol acut când cineva vorbea despre o carte recent citită și o dorință de a-mi împărtăși trăirile și criticile, de a relata cu poftă ceva și de a încerca mai multe. Fusesem inițiată în „labirintul lui Dedalus” de către romanul lui Oscar Wilde „Portretul lui Dorian Grey”. Am rămas „paralizată” de intensitatea romanului și șocată de sinceritatea naratorului. Crezusem un păcat exprimarea deschisă a faptelor și gândurilor, mă simțeam asemeni unui phoenix născut din cenușa neștiinței și reînviat în lumea libertății. Citisem alte cărți, precum „Îngerul nopții” de Becca Fitzpatrick sau „Casa nopții” de P.C.Cast și Kristin Cast, rămânând de fiecare dată cu gânduri și idei noi. Mă impuneam să-l citesc pe Mircea Eliade și reușeam, dar după citirea fiecărui capitol eram nevoită să recitesc. Din cauza complexității, a subiectelor neclare și a neștiinței începusem să-i urăsc operele. În pofida faptului că nu am citit decât două opere, pe care le-am considerat pură tortură. Continuu să-i citesc cu greu, dar am mai mult drag pentru literatură.

Am fost mereu pasionată de mitologie. Înțelegeam perfect irealitatea acestor povestiri și totuși căutam mereu un strop de adevăr. Miturile îmi ofereau vise imposibile despre eroi semize, licanthropi, nimfe sau divinități. Visam zi și noapte cu ochii deschiși în speranța apariției unuia dintre eroii legendari ce ar fi putut să-și împartă puterile cu mine. Geneza lumii, unul dintre cele mai discutate subiecte, fusese mereu motiv de dispută între emisferele mele cerebrale. Ador povestirile despre apariția lumii, în special cele afirmate de Biblie. Fiind convertită la ateism, îmi permiteam mereu să schimb tabăra în cadrul vreunei dezbateri religioase, invocând argumente atât pro cât și contra. Am avut o adorație specială pentru îngeri, descoperind mai târziu invidie pentru scopul lor nobil și sacrificiile realizate în scopul înfăptuirii acestora.

Lectura este cea care ne eliberează de realitatea dură și nemiloasă. Fiecare dintre noi am încercat măcar o dată să evadăm din monotonie, creându-ne propria lume în culorile mult visate. Cărțile, de fapt, ne oferă o călătorie gratuită într-o lume fără limite, prejudecăți sau legi, fiindu-ne îndrumători fideli. Nu aș avea cuvinte să-mi descriu sentimentele în momentul citirii unei cărți, știu doar că trăiesc aceleași emoții ca și personajele, uneori împrumutându-le personalitatea și chiar confundând-o cu a mea. Cărțile sunt un prieten tăcut, dar înțelegător, pasiv, dar activ, fidel, dar trădător pentru că ne lasă atunci când le adorăm cel mai mult, fiind nevoiți să compunem propriul final. Sunt cele care ne fac să ne punem întrebări și să căutăm răspunsuri. Sunt cele care întruchipează suferința altora și gloria unora. Sunt cele care ne hrănesc sufletul cu sentimentele altora. Sunt cele care ne învață cum să murim. Din perspectiva generației pe care o reprezintă consider cărțile viața, inima și miezul anilor trecuți, motiv pentru care oamenii au muncit și au murit, esența și chintesența vieților lor.

*Santa-Sabrina Poiana, cl. a IX-a,
Liceul Teoretic, „Gh. Asachi”*

Universul Cuvântului

Ianoș ȚURCANU

Primăvara

Într-o bună dimineată
S-au topit zăpezile,
Au scăpat de ger și gheață
Dealul și livezile.

Prin pădure și ponoare,
Au ieșit brândușele.
Stau deschise larg la soare,
Pe la case ușile.

S-au umplut cu floare albă
Pomii și grădinile,
Zumzăie și zboară-n grabă
Către stup albinele.

Iar prin iarba de mătase,
Vântul sare-ntr-un picior;
Primăvara e frumoasă
Și-i pe plac copiilor!

Gherghina TOFAN
Italia

Departa

Departa îmi sunt pușorii
Și cuibul departa-am lăsat;
Pleca-vor ca mâine cocorii,
Eu, cale de-ntors, n-am aflat.

Departa mi-e viața trecută,
La fel bucurii și tristeți;
Pe marea mereu zbuciumată
Navighez, așteptând dimineți.

Departa mi-e gândul mereu
Și inima mea-i tot departa...
Cu mine, aici, sunt doar eu,
Iar nădejdea cu dorul mă-mparte.

Povestea nopții

Lin plutește luna. Parcă
E o barcă.

Mângâiați de raza lunii,
Dorm alunii.

Freamătul stau să-l asculte
Umbre mute.

Ele ar dori să zburde,
Nu știu unde.

Ana MANOLE

Harul

Nici un har nu se naște din neant,
el se moștenește și se adaugă
cu fiecare rugăciune de noi trăită.

Miracolul

Fără necunoscut, fără imprevizibil,
nu mai există nici așteptare, nici miracol.

Lumina

Țineți deoparte îndoilele și tristețile;
lăsați Lumina să vă îmbrățișeze sufletul.

Mă întreb

Ori de câte ori am făcut un bine,
mi s-a reproșat ceva
ori am fost bănuț de ceva,
încât azi mă întreb:
suntem solidari numai în josnicie și trufie?

Iarba de acasă

Părinții, *de dincolo*, fac să crească
iarba de acasă,
copiii rămași, *de dincoace*, nu fac altceva
decât s-o păturească.

„La izvoarele înțelepciunii”

Ediția a XXIV-a „Dumitru Matcovschi”

Concurs

Anul 2014 a fost declarat în Republica Moldova „Anul *Dumitru Matcovschi*”. În acest context, s-a desfășurat ediția a XXIV-a a Concursului literar „La izvoarele înțelepciunii”, consacrată scriitorului, de la a cărui naștere s-ar fi împlinit 75 de ani.

Concursul a fost organizat de Ministerul Culturii al RM, Ministerul Educației al RM, Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a mun. Chișinău, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Neamț, Inspectoratul Școlar Județean Neamț, Biblioteca Județeană „G.T. Kirileanu” Neamț, Uniunea Scriitorilor, Fondul Copiilor, Secția Națională IBBY din Republica Moldova, Direcția Generală Învățământ, Tineret și Sport Șoldănești, Primăria satului Vadul-Rașcov, Gimnaziul „Dumitru Matcovschi” și Muzeul „Dumitru Matcovschi” din s. Vadul-Rașcov, Șoldănești.

Etapă republicană, care s-a desfășurat pe 17 mai 2014, a întrunit circa 70 de elevi învingători în etapa raională (municipală). Câștigătorii Premiului I au fost promovați în etapa finală, care a avut loc la 5 iulie 2014 la baștina protagonistului acestei acțiuni, în satul Vadul-Rașcov, raionul Șoldănești. Concursul s-a desfășurat la Gimnaziul „Dumitru Matcovschi”, unde dna director, Rita Negru-Vodă, a prezentat cartea de vizită a acestei instituții. Concurenții, 10 elevi din Republica Moldova și 10 elevi din județul Neamț, România, au avut sarcina de a interpreta, într-un discurs oral, un text literar din creația lui Dumitru Matcovschi.

Din componența juriului, prezidat de Adrian Ghicov, doctor în filologie, au făcut parte Claudia Balaban, director general al BNC „Ion Creangă”, Iustina Franțuz, specialist principal la Direcția Generală Educație, Tineret și Sport din municipiul Chișinău, scriitoarea Claudia Partole, Eugenia Bejan, prim adjunct al directorului general al BNC „Ion Creangă”, Victoria Tomuz, redactor-șef la Redacția emisiuni pentru copii a Companiei Publice „Teleradio-Moldova”, Constantin Bostan, cercetător, Biblioteca Județeană „G. T. Kirileanu” Neamț, Cristina Niculăieș, profesoară de limba română la Colegiul „Calistrat Hogaș” din Piatra-Neamț. Membrii juriului au apreciat prestația participanților, ținând cont de expresivitatea lecturii, interpretarea adecvată a textului poetic, originalitatea ideilor emise, corectitudinea și coerența discursului oral.

Învingătorii concursului au primit premii, iar ceilalți concurenți – mențiuni de participare. Pe locul I s-au clasat Crina Durughian (Liceul Teoretic „Pan Halippa” din s. Cubolta, Sângerei) și Alexandra Lupu (Colegiul Național „Gh. Asachi” din Piatra-Neamț). Locul II l-au ocupat Antonina Rotari (Gimnaziul „Ion Vatamanu” din s. Pârlița, Ungheni) și Cristina Ionescu (Colegiul Național „Calistrat Hogaș” din Piatra-Neamț). Locul III le-a revenit elevilor Nicoleta Andoni (Gimnaziul „Ștefan cel Mare” din s. Văleni, Cahul) și Elvis Dumitru (Colegiul Național „Gh. Asachi” din Piatra-Neamț).

Participanții la concurs au beneficiat de o excursie la Stejarul lui Ștefan cel Mare în satul Cobîlea, raionul Șoldănești, o vizită la Mănăstirea Cușeleuca, un popas pe malul Nistrului cu un concert prezentat de elevii din localitate și membrii ansamblului vocal „Voci nistrene”, condus de Ludmila Prepeliță.

Cele mai emoționante momente au fost vizita la Muzeul „Dumitru Matcovschi” din satul Vadul-Rașcov și depunerea de flori la mormântul scriitorului. La casa părintească, în ograda cu flori și grădina pe lângă care curge Nistrul, ghizi ne-au fost Valentina Rotari, sora poetului, și Stela Gavrilă, nepoata poetului.

Alexandra Lupu, elevă la Colegiul Național „Gh. Asachi” din Piatra-Neamț, a spus: „Un concurs excepțional! Locurile, oamenii și dragostea lor pentru țară mi-au lăsat o amintire minunată.”

În perioada 8-11 august, pentru elevii participanți la etapa finală din Republica Moldova, a fost organizat un program cultural turistic în România. În drum spre Putna au vizitat mănăstirile Voroneț, Suceava, Moldovița. La Țirgu Neamț erau așteptați de familia Caia și enoriașii Bisericii „Sf. Haralambie”. În atmosfera duhovnicească a sfântului lăcaș a fost prezentată cartea „Copilăria Sfintei Teodora de la Sihla”, scrisă de Olguța Creangă-Caia, ilustrată de Violeta Zabulică-Diordiev și apărută la Editura „Doxologia” din Iași. Oaspeții au mai vizitat Casa de la Humulești, unde s-a născut și a copilărit Ion Creangă, Casa memorială „Veronica Micle”. Deosebit de impresionantă a fost excursia la Cetatea Neamț. Itinerarul turistic a mai cuprins mănăstirile Agapia, Văratcă, Secu, Sihăstria, Sihla, peștera Sfintei Teodora de la Sihla. „A fost o călătorie minunată, au menționat elevii. Anul Matcovschi ne-a îmbogățit sufletele și mințile. Mulțumim organizatorilor!”

Tamara PERETEATCU,
bibliotecar principal,
seviciul „Asistență de specialitate, coordonare și cooperare”,
Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”

GRIGORE VIERU al meu

Motto: *Tu-ai fost ce n-avui niciodată,
C-așa lăsat-a Dumnezeu:
Frate mi-ai fost și mi-ai fost tată.
Grigore drag, Vieru al meu!*

*Tu-ai fost speranță și iertare
Și tot ce-i bun pe acest pământ,
Din ochii tăi adânci ca marea
Curgea un duh curat și sfânt...*

Paul Abucean

Îndrăzneală afirmație, pot spune unii, dar acel, care e tămăduit în clipe de durere, alinat în grea suferință, sfătuit în cumpăna sorții și miluit în bătaia bărfelor de o lină îngânare a versului vierean, se va regăsi în marea familie a creatorului de nestemate slove. Vieru e țara unde se naște metafora: pasăre-mamă; clopot-jale; patrie-mamă; privighetoare-nesomn; casa părintească-leagănul copilăriei. Toate stările copilului crescut în tainica suferință a singurătății mamei umplu versul precum apa ce dă peste marginile ciuturii ce iese spre soare din fântâna dorului de omenie și adevăr.

Creația sa ne învață lucruri sacre : „Casa părintească nu se vinde, /Nu se vinde tot ce este sfânt...”; „Reaprindeți candela-n căscioare / Lângă busuiocul cel mereu, / Degerat la mâini și la picioare, / Se întoarce-acasă Dumnezeu...”; „Sântem în cuvânt și-n toate / Floare de latinitate. / Sub un cer cu stele sudice! / De avem sau nu dreptate, / Eminescu să ne judece...”

Vieru al nostru s-a apropiat cu mare evlavie de „limba sfânt-a noastră” într-o spovedanie curată: „Dragu mi-i a te cânta, / Scrisule venit din stele, / Orice literă a ta ca pe ochii maicii mele / Dornic o sărut.”

Și, în fine, numai unor sfinți le este dat sentimentul premoniției, la fel și Vieru, care s-a numit „Lacrima lui Eminescu”, a intuit căutarea geniului românesc până în ultima clipă a vieții și s-a împlinit zisa lui: „Știu: cândva, la miez de noapte / Ori la răsărit de Soare, / Stinge-mi-s-or ochii mie / Tot deasupra cărții Sale”... Și tot poetul rămâne bucurios că n-a cântat păunii: „Cântat-am mărul înflorit: / Cel rușinându-se / De trupul gol al Lunii, / Izvorul care reînvață / De unde vine”...

Poezia lui e o mare cântare a sufletului nostru basarabean, prin el ne întoarcem la ce e mai curat și drag, prin el ne vom scula „din somnul cel de moarte”, dacă îi vom asculta cu inima versul: „Salvați-vă, Salvați-vă prin limbă și prin carte!”

**Valentina Grati, profesoară de limba și literatura română,
Liceul Teoretic Hîrtopul Mic,
Criuleni**

Grigore Vieru și-a lăsat amprenta în viața fiecăruia dintre noi, căci copiii moldoveni, adică noi, am avut marele noroc de a crește cu bunătatea și înțelepciunea poetului, pe care le aducea cu gingășie în cântece de leagăn, în poezii, în maxime etc. Poetul ne-a învățat, de mici, prin lucruri din lumea înconjurătoare, prin ființe care nu cuvântă, prin tot ceea ce ne apropie de adevăr. Marele poet ne-a vorbit prin metafore despre sensurile vieții, despre chipul și sufletul mamei.

Grigore Vieru este poetul nostru, este poetul sufletului nostru. „Sunt iarbă. / Mai simplu nu pot fi” – așa se definea poetul nostru drag – Grigore Vieru. Fiind un adevărat maestru al cuvântului, nu a obosit niciodată să scrie despre mamă, limbă, patrie și dragoste.

La fel ca Mihai Eminescu, și-a consacrat întreaga sa viață creației și dreptății. Poeți ai lucrurilor sfinte care s-au dedicat fiecăruia dintre noi, fiecărui suflet omenesc. Ambii ne-au lăsat o operă monumentală, de o frumusețe și o muzicalitate rară. Opera lui Grigore Vieru, alături de cea a lui Mihai Eminescu, este tezaurul nostru, care trebuie transmis din generație în generație, fără a fi întrerupt acest ciclu.

Dacă Vieru scria pentru că dorea să-l vadă pe Dumnezeu de aproape, atunci noi vom citi și recita versurile poetului pentru a ajunge de a-l mai vedea o dată. Noi îl considerăm un al doilea Luceafăr al poeziei noastre...

**Ecaterina Mamolea, cl. a XI-a,
Liceul Teoretic Hîrtopul Mic, Criuleni**

Grigore Vieru – ființă întru poezie: poet al copilului și cântăreț al valorilor umane. Este numit poet „al meu”, deoarece, de la mic la mare, de la mare la mic, fiecare știe câte ceva din biografia marelui poet. De altfel, suntem obligați să cunoaștem și să citim file din viața maestrului. El, în plan spiritual, este viu. După moartea sa l-a înfiat Cuvântul și Poezia...

Grigore Vieru a fost mai mult decât un poet, a fost însuși sufletul Basarabiei. Tot ce avem mai valoros și frumos astăzi poartă numele dumnealui. A iubit poporul Basarabiei până la lacrimi, deoarece a ajunge să redai istoria neamului prin poezie, să poți să aperi ce-i al tău prin poezie, nu este ușor, ci aș putea spune că i-a fost foarte greu, căci a traversat o perioadă foarte dificilă. Grigore Vieru însă este un poet ales, a reușit cel mai bine să așeze cuvintele ca: Grai, Mamă: „Mamă, / Tu ești Patria mea...”. Mama apare în acest context ca un simbol al adăpostului, al credinței, al hranei, al dragostei materne care este înălțat în fruntea tuturor fenomenelor și ființelor de pe acest pământ...

Acest om plâpând a trăit în limba română, ducând pe umerii săi firavi crucea neamului nostru spre un viitor mai bun. El și-a dorit să ne înțelegem prin cuvânt, prin bunătate, să ne respectăm și nu, în ultimul rând, să ne iubim neamul.

Grigore Vieru a fost, este și va rămâne al meu, al neamului nostru.

Cu părere de rău, nu am avut ocazia de al cunoaște în realitate, însă l-am cunoscut prin creația sa pe care ne-a lăsat-o drept testament.

„Grigore Vieru al meu” așa îl voi numi toată viața, voi spune cu sufletul deschis tuturor despre acest lucru, pentru că, și datorită lui, noi astăzi suntem independenți, putem să spunem cu fruntea ridicată că suntem români-basarabeni...

**Silvia Braniște, cl. a XII-a,
Liceul Teoretic Hîrtopul Mic, Criuleni**

Grigore Vieru este veritabilul poet! Născut cu siguranță pentru a învinge, Grigore Vieru nu a ezitat niciodată să scrie ce crede, ce vede, ce simte. Simplitatea exprimării, muzicalitatea versului, originalitatea gândului, plasticitatea mesajului – sunt doar câteva aspecte ale creației sale. Frumusețea poeziilor sale se naște anume din suferință, iar realitatea textelor – din strânsa legătura cu poporul. Munca sa de scriitor nu implică o ședere comodă pe scaun și o descriere goală a fenomenelor. Pentru Grigore Vieru această meserie înseamnă, în primul rând, o datorie civică. A scrie pentru poet este o plăcere dureroasă, pentru că atunci când Bunul Dumnezeu i-a încredințat această misiune l-a condamnat să fie nemuritor prin cuvânt, iar cuvântul nu era altceva decât sufletul. Astfel, de fiecare dată când scria un vers, parcă rupea o bucată din sufletul său și îl dăruia hârtiei, iar noi citind operele sale devenim mai bogați datorită acelei mici părți din scriitor. Această jertfă, de-a dreptul divină, constituie definiția unui veritabil poet.

**Ana Frunzi, cl. a XI-a,
Liceul „Ion Creangă”, Cenaclul „Pasărea Phenix”,
s. Hârbovăț, Anenii Noi**

Plânge codrul

Plânge codrul întristat,
Geme plugul la arat,
Căci bădița... ne-a lăsat!

Drum spre stele printre flori,
Dor și bocet de viori,
Pentru tine, nea Grigore...

Plânge pragul părintesc,
Casa părintească e pustie,
S-a învelit cu dor și
Cea mai tristă melodie.

Plânge gardul împletit
Și izvorul cel grăbit,
Căci bădița a murit...

Marele Poet s-a stins
Și-a plecat în necuprins
În cuvântul sus aprins...

Cade frunza, cade neaua,
Versuri în veșmânt de flori
Nu credeam că poți să mori...

**Adrian Grajdean,
Colegiul de Comerț, ASEM**

Te așteptăm

Te recităm mereu, știind că ești departe,
Te simțim aici, te simțim aproape,
Te chemăm în vise și în gând,
Te așteptăm, poete, pe ploaie și pe vânt,

Trăiești cu noi și nicăieri,
Te așteptăm de azi, dar încă-i ieri,
Respirăm mai liberi și-am simțit
Că prin poezie iar ai revenit.

**Maria Secrieru,
Colegiul de Comerț, ASEM**

Mă închin ție, carte!

Ce tristă și fără de culoare
Ar fi lumea fără nicio carte!
Precum ziua fără de soare,
Precum viața fără de moarte.

Ce seacă și fără de scânteie
Ar fi lumea fără nicio carte!
Ca fără Sfânta Maria
Care ne apără de departe.

Ce singură și fără de lumină
Ar fi inima fără nicio carte,
Fără văpaia sa atât de senină
Ce iubirea cu toți o împarte.

Ce bine-i că exista cartea!
Măria Sa, ce ne binecuvântează
Cu slova-i mai veche ca etatea
Și cu legea-i ce ne luminează!

Eu trec prin lume ca apa de izvor,
Aducătoare de lacrimi și de dor.

Eu trec prin lume ca pietrele de munte,
La fel de grele și mărunte.

Eu trec prin lume ca să fiu
Poate un spic sau un nor zglobiu,
Sau poate un om atât de mic,
Care are tot și, totuși, n-are nimic

Copilărie trecătoare

O, dulcea mea copilărie,
Trecutul meu, divin, frumos,
Crescut cu vers de poezie,
Cu chip de mamă mult duios.

Aștern acum pe pagini albe
Vesele și dulci amintiri,
Despre grădina cu flori dalbe
Și a copilăriei trăiri.

O, timpule, cât ești de zgârcit!
Oprește... oprește-te puțin,
Nu-mi fura ce am iubit,
Nu fi hain, nu fi hain...

*Ana Frunzi, cl. a XI-a,
Liceul „Ion Creangă”, Căminul,
„Pasărea Phenix”, cond. Ala Mânzărari,
s. Hârbovăț, Anenii Noi*

Uită-mă

Scoate-mă încet, parțial, din sufletul tău,
Și când inima-ți strigă, rupe pieptul în bucăți și taci!
Știu, durerea din tine e asemeni unui dulău,
Uită-mă! Iar când îți va fi greu, să nu plângi.

Eu pe vene, pe firul de ață al vieții cu tine mă lupt,
Iar inima-mi tânjește în piept pentru al tău sărut.
De speranțe obosită, mă înec în ochii tăi,
Uită-mă, dragul meu, ca apoi să te uit și eu...

*Carolina Ghereg, cl. a X-a,
Liceul Teoretic „Mihai Marinciuc”, Chișinău,
Căminul „Pasărea Phenix”*

Minunea unei prietenii

(Poveste populară din Laos)

Acum sute de ani, într-un mic sătuc din Laos, trăiau în vecinătate doi băieți. Unul dintre ei era nevăzător. Celălalt de la naștere avea picioarele prinse cu o membrană, astfel încât părea că are doar un singur picior.

Au trecut anii și băiatul orb crescuse înalt și puternic, dar viața lui era tristă și neîmplinită, pentru că niciodată nu putea ieși din casă singur. Zi de zi stătea închis în casa părinților săi.

Băiatul „cu un singur picior” nu prea ieșea nici el din casă și era la fel de nefericit. Mic și slab, obosea la orice încercare de a se mișca.

Într-o zi, acest băiat, stând la geam, privea fascinat la arborii înfloriți și, cu gândul la prietenul său nevăzător, se întreba:

– Cum e oare să nu poți vedea niciodată culorile acestea amețitor de strălucitoare?

Urmărea cu ochii liana iscusit încolăcită în jurul tulpinilor copacilor din apropiere și se gândea:

– Ar putea oare cineva să trăiască fără ca să vadă cum aceste vițe se cațără pe copaci și cât de mari pot crește frunzele lor verzi-aurii?

Musonii, cu ploile lor năprasnice, trecuseră. Răcoarea aduse un aer curat și proaspăt. Frumusețea unei vieți noi răzbătea peste tot.

Băiatul „cu un singur picior”, copleșit de strălucirea culorilor, devenea tot mai melancolic. Îl chinuia neputința lui de a ieși afară ca toată lumea. Și tristețea devenea și mai mare când se gândea la prietenul său, băiatul care nu putea să vadă această frumusețe.

Așadar, băiatul „cu un singur picior” și-a adunat toate puterile și s-a pornit în vizită la prietenul său.

– Nu ai mai fost pe la mine de mult timp, i-a spus băiatul nevăzător.

– Nu am venit pentru că nu aș fi vrut să vin, i-a răspuns oaspetele, dar îmi este peste putință de greu să merg. După aceste ploi drumurile sunt desfundate și lunecoase. Dacă ar fi la mijloc doar dorința mea, aș veni la tine zilnic. Dar, până și la gândul că trebuie să merg, fie și o distanță mică, mă simt deja obosit.

– Iar eu, dacă aș putea să văd, aș parcurge zeci de kilometri și tot nu aș obosi, i-a zis băiatul orb.

– Și eu, dacă aș avea două picioare ca toată lumea, aș merge sute de kilometri.

– Dacă aș putea vedea, nu m-aș împiedica de toate lucrurile din cale ...

Și ambii, scufundați în tăcere, își aminteau de acele dureroase momente și încercări de a trăi ca și toți copiii sănătoși.

– Dacă aș putea vedea..., a murmurat băiatul nevăzător.

– Dacă aș putea merge..., a șoptit și celălalt.

Și, deodată, primul a întrebat:

– Poate că eu aș putea să te duc în brațe?

– În acest caz eu aș vedea în locul tău!

– Iar tu ai putea folosi picioarele mele!

– Și tu – ochii mei!

– Să încercăm!

Cocoțat pe umerii puternici ai prietenului său, băiatul „cu un singur picior” îi vorbea pe unde să meargă:

– Mai la dreapta ... Puțin mai încet ... Acum .. ușurel la stânga. În jos..., încă mai jos. Acum calea e liberă.

Și ... înainte! Se poate și ceva mai repede!

Nicicând cei doi prieteni nu s-au distrat mai bine. Fugeau și simțeau cum vântul le răcorește fețele.

– Aici!... Oprește aici! a strigat băiatul „cu un singur picior”. Cred că și ție îți este sete. E un izvor în preajmă.

Au sorbit amândoi din apa rece a izvorului și, mai apoi, s-au întins pe iarba moale, înrourată.

– Ce zi minunată! a exclamat băiatul „cu un singur picior”. Nu am mai văzut un cer atât de albastru.

– Cerul? a întrebat băiatul nevăzător. Cerul e albastru, ai zis? Spune-mi, cum este un cer albastru? l-a rugat el.

– Bine-e-e... Cerul este..., a început să-i spună băiatul „cu un singur picior” și, deodată, s-a oprit. Ce norocoși suntem! a exclamat el și s-a smucit să se ridice în picioare.

– Norocoși? a întrebat prietenul nevăzător.

– Acolo, în vârful aceluia copac, eu văd o pasăre... o pasăre mare și, pare-se, are și un cuib. Ia privește mai atent... mai la stânga aceluia ram încolăcit.

– Să privesc?... Mai atent?...

– Iartă-mă, te rog, dar sunt atât de emoționat...

– În regulă. Și dacă vezi toate astea, de ce nu ai urca într-acolo. În cuib ar putea fi ouă de pasăre și... știi cât de gustoase sunt?

– Eu? Să urc în copac? Să urc cu doar un singur picior? Cred că glumești.

Și ambii prieteni au izbucnit în râs de nesăbuiința lor.

– Știi ce aș vrea să-ți spun? a reluat discuția băiatul „cu un singur picior”. Pentru că tu ai picioare sănătoase, te urci în copac, iar eu, cel care pot vedea, îți voi spune cum s-o faci.

Băiatul nevăzător a căzut de acord, dar a ținut neapărat să-i amintească prietenului său:

– Nu uita că tu ești ochii mei.

Și în câteva clipe a pornit să urce sprinten de pe o creangă pe alta.

– E bine ce faci? a întrebat el urcând tot mai sus.

– Bine. E chiar minunat! Dar acum întoarce-te un pic mai spre dreapta. Încă un pic. Acum întinde mâna.

Așa-așa. Apleacă-te puțin.

– Ce zici, e bine așa?

– Da, e bine. Lasă mâna în jos ..., întinde-o și o să simți dacă în cuib sunt ouă de pasăre.

– Le-am atins... Sunt... Și mai departe?...

– Ia un ou în palmă. Nu-l strânge prea tare, să nu-l spargi, dar ține-l bine.

– Așa... l-am luat...

– Acum scoate mâna cu atenție din cuib.

– Suntem norocoși, a strigat cu mândrie băiatul orb. Am găsit ceva mai bun decât un ou. Am în mână chiar pasărea!

Dar băiatul „cu un singur picior” a văzut că ceea ce ținea prietenul său nevăzător în mână nu era o pasăre. El strângea gâtul unei cobre. Cel de jos, cu o voce tremurândă, i-a șoptit prietenului său de sus:

– Ține-o!... Strâns să nu zboare! ... Și cât mai departe de tine! Ține-o strâns în mână!

Și, tot atunci, băiatul de jos văzu cum cobra se răsuci spre cel care o ținea în mână și cu o smucitură puternică îi aruncă veninul drept în față.

Întreaga făptură a nevăzătorului s-a cutremurat, chipul lui s-a transfigurat, iar ochii lui, pentru prima dată în viață, au văzut lumina zilei. Strânsura mâinii a slăbit, degetele s-au desfăcut, lăsând șarpele ucigător să cadă la pământ chiar lângă băiatul „cu un singur picior”. Lovit și acela ca de un fulger, a sărit în sus și, fără să-și dea seama că membrana ce-i lega picioarele s-a rupt, a pornit să alerge. Peste un timp și-a revenit și, amintindu-și de prietenul său, s-a întors la copac. Șarpele nu mai era acolo, iar prietenul său cândva nevăzător era coborât jos și privea cu uimire la tot ce vedea în jur.

Târziu, mai spre sfârșitul zilei, cei doi prieteni nespuse de fericiți s-au întors în sat și zile în șir au sărbătorit, împreună cu rudele, prietenii și chiar toți sătenii, marea minune ce li s-a întâmplat. Și niciodată nu au știut ce le-a adus vindecarea: poate că acea cobră ucigătoare sau poate prietenia lor adevărată.

Traducere din engleză de Eugenia Bejan

Schimbă-ți viața prin frumos

Luna februarie este luna când se vorbește poate cel mai mult despre dragoste și oameni atinși de frumusețea ei. Cu acest prilej, la Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” s-au întrunit adolescenți de la liceele „Principesa Natalia Dadiani”, „Dante Alighieri”, „Ginta Latină” și Colegiul Național de Comerț, pentru a discuta în cadrul dezbaterii „Exterior frumos sau caracter frumos?” despre frumusețea omului.

Discuțiile au fost susținute de invitatul special scriitoarea Claudia Partole și de directorul-adjunct pe educație estetică al Liceului „Dante Alighieri”, dna Lilia Panfilov. Grupați în trei echipe, elevii trebuiau să demonstreze ce înțeleg ei prin cuvântul *frumusețe*; ce prețuiesc mai mult la om; cum văd ei portretul unui om frumos.

Relevante în acest sens sunt următoarele considerații: *Aspectul fizic este oglinda frumuseții interioare; Luptăm pentru un statut în societate, pentru relații de concordanță* (Silvia); *Oamenii trebuie priviți mai îndeaproape* (Alina); *Există o ruptură între frumusețea interioară și cea exterioară; Nu trebuie să renunțăm la autocritică* (Valeria); *Frumusețea este un lucru subiectiv, depinde cum privim cu ochii* (Ion); *Nu se cunoaște întru totul și de la început frumusețea interioară* (Mirela); *Trebuie să tindem să arătăm că suntem frumoși interior și oamenii să ne aprecieze exteriorul* (Beatrice); *Nu avem dreptul să criticăm cine e frumos sau urât; Cum ne apreciem, așa ne vor prețui alții* (Irina); *Nu aș prietenii cu cineva, dacă n-ar învăța bine...* (Cătălina); *Pe mine și pe prietenul meu ne unește încrederea, în rest suntem cu totul diferiți: gusturi, viziuni, într-un cuvânt, prietenesc două extreme* (Vlad); *Prietenie fără ceva comun nu există* (Vlad); *Nici exterior, nici interior, dar colegul mă atrage...* (Tatiana); *Exteriorul este pentru mine pe prim-plan* (Lidia); *Ființa este ca parfumul* (Ana).

În acest context, le-am propus elevilor două citate din minunata carte a lui Dan Puric „Despre Omul Frumos”: „*Omul frumos nu este vizibil, el nu are imagine, el tâșnește, în aparență, într-un gest mic, iar gestul acela, pentru tine, este izbăvitor și-ți persistă în suflet toată viața, ca o icoană*”.

Majoritatea participanților au înclinat spre părerea că, în ambele aspecte, oamenii excelează de aceea înțelept este să recunoaștem și să ne apropiem cu drag de acei care sunt mai dăruți într-un domeniu sau altul, ca să ne îmbogățim de la ei. Astfel, relațiile dintre oameni devin cu adevărat profitabile, iar frumusețea fiecăruia este pusă în valoare.

Zinaida Ursu

„Viața mea începe de la mine”

Viața e cel mai frumos și poate cel mai scump cadou, pe care l-am primit în dar. Prima privire pe care am văzut-o când am deschis ochisorii noștri, a fost cea a mamei, plină de gingășie și frumusețe. Din acel moment am simțit că trebuie să trăiesc o viață minunată și adevărată, am simțit că încep să-nvăț să trăiesc această lume. Din primele clipe încercam să descopăr fiecare lucru din jurul meu, să analizez fiecare persoană, să trăiesc intens fiecare sentiment. Am început să fiu eu însămi, să nu copiez pe nimeni, să-mi creez propriul univers...

Mai țin minte și acum acea fetiță timidă, cu două coșite, cu bluziță albă și fustiță, în spate purtând un ghiozdan roz. Chiar dacă avea pe față un zâmbet nevinovat și sincer, sufletul îi era acoperit cu o pânză de neîncredere. De multe ori îmi spuneam să am încredere, dar nu puteam de parcă cineva mă oprea. Dar timpul trece, nu ne lasă să ne ntoarcem în trecut. Ne dă uneori doar o singură cale de a îndrepta greșelile sau de a profita de clipele minunate. La o nouă treaptă, mai străină, dar mai minunată – liceul, când am trecut pragul școlii, m-a trezit la realitate, spunându-mi: „Viața mea începe de la mine”. Astfel, am pășit cu o mai multă încredere, căci nimeni nu poate să fie stăpân pe viața ta, nu poate să-ți controleze sentimentele și gândurile. Viața mea a prins sens. Deja prețuiam fiecare clipă trăită, învățam din greșeli... Viața este frumoasă! Noi trebuie să știm cum să-i descoperim laturile cele bune. Să prețuim fiecare clipă trăită alături de cei dragi. Dacă vrem să fie lumea frumoasă, să începem de la noi, construindu-ne singuri viitorul și ajutându-i pe ceilalți să înțeleagă sensul frazei: „Viața ta începe de la tine”.

Dorina Ispir,
studentă, USM

Conferință cu cititori

10 cărți *Must Read* despre dragoste

În ziua de Dragobete, 24 februarie, la BNC „Ion Creangă” a avut loc Conferința cu cititori **10 cărți *Must Read* despre dragoste**. La conferință au participat elevi de la șapte licee din capitală: „I. Creangă”, „G. Meniuc”, „A. Cehov”, „Orizont”, „Minerva”, „M. Koțiubinski”, „Olimp” și Liceul „Alexandru cel Bun”, or. Sîngera. Manifestarea a fost organizată de secția Mediateca în colaborare cu secția „Activitate cu copii de 11-16 ani”.

În calitate de expert, a fost invitată scriitoarea Claudia Partole. A deschis conferința directorul adjunct al bibliotecii, Eugenia Bejan.

Ce-i iubirea, cum putem descoperi adevăratul sentiment – răspuns la aceste întrebări putem găsi în 10 cărți care trebuie citite neapărat (anume așa se traduce din engleză „Must Read”).

Astăzi a devenit tradiție alcătuirea listelor de cărți la diferite teme: „1001 de cărți, pe care trebuie să le citești în timpul vieții”, „100 de cărți de citit într-o viață” ș. a. De obicei, astfel de liste pentru copii și adolescenți le alcătuiesc adulții, bazându-se pe propria experiență de viață.

De aceea noi le-am sugerat copiilor, în cadrul conferinței, să determine singuri cele mai bune zece cărți despre dragoste. Echipa fiecărui liceu a propus de la 3 până la 5 cărți care merită să ocupe locul în lista finală.

Prezentările de carte au fost din cele mai variate: diapozitive, filme video, înscenări, eseuri. Dar pe toate le unea un singur lucru – o adâncă pătrundere a textului, o sinceră trăire pentru personajele operelor.

După ce au fost incluse toate cărțile în lista comună, a început votarea. Fiecare echipă și-a determinat cele 10 cărți, apreciindu-le cu un punctaj de la 1 la 10, votând doar pentru cărțile prezentate de celelalte echipe. Apoi a urmat calcularea voturilor și anunțul listei finale **10 cărți *Must Read* despre dragoste**:

1. Green Jonn „Sub aceeași stea”	7. Drumeș Mihai „Invitație la vals”
2. Mitcel Margaret „Pe aripile vântului”	8. Gheorghiu Virgil „Ora 25”
3. Bronte Charlotte, „Jane Eyre”	9. Binder Irina „Fluturi”
4. Bronte Emily „La răscruce de vânturi”	10. McGuire Jammie „Fericirea începe azi” și
5. Beingbeider Frederic „Dragostea durează 3 Ani”	Austen Jane „Гордость и предубеждение”
6. Ахерн Сесилия P.S. Я люблю тебя	(ambele au acumulat un punctaj egal).

În listă au fost incluși atât autori autohtoni, cât și străini; clasici – surorile Bronte; și tineri scriitori, precum Jonn Green, romanul căruia a apărut în anul 2012.

Conferința s-a încheiat cu o întrebare-bliț: „Ce cărți ați mai putea recomanda despre dragoste?”

Au fost numite „Luceafărul” de M. Eminescu, „Love Story” de E. Segal, „Vălul pictat” de S. Maugham, „Micul Prinț” de A. Saint-Exupery, „Romeo și Julieta” de W. Shakespeare etc.

Aducem mulțumiri coordonatorilor locali ai programei – șefilor de bibliotecă Stella Celac, Ludmila Guzman, Lidia Ketrar, Liubov Nezalizova, Elena Cortac, Elena Furdul, Svetlana Anghel, Corina Hartea, care au contribuit esențial la buna desfășurare a conferinței.

Lolita Caneev,
șef secție Mediatecă,
Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”,
traducere Zinaida Ursu

Din creația copiilor ieșeni

Școala „B.P.Hasdeu”

Tinere condeie

Copacul copilăriei

M-am întors în copilăria mea să le vorbesc tinerilor copaci; m-au văzut crescând, m-au legănat și m-au îmbrățișat fericiți cu ramurile umbroase, când mă odihneam în zilele fierbinți de vară. Mă acopereau cu miresme, când își scuturau omătul trandafiriu al înfloririi lor bogate și mă uimeau toamna cu auriul frunzelor calde. Iarna așteptau troienii să ies la joacă și lăsau să cadă pe creștetul meu de copil jucăuș valuri argintii de zăpadă.

Copacii mei au crescut împreună cu mine. Îl privesc dimineața pe cel mai apropiat de fereastra mea: din una și aceeași rădăcină, un rai se înalță în lumina zorilor.

Îmi amintesc și aerul ce mi-a rămas în suflet, aerul de primăvară, aerul acela înmiresmat de parfumul ghiocilor cutezători care îndrăzneau să-și ridice fruntea în lumină.

Maria Petringel, cl. a V-a „A”

Copilărie...

Cu toții gândim cu dor la frumoasa, dulcea și draga noastră copilărie, la care unii nu se mai pot întoarce niciodată, iar alții doresc să fie veșnic copii.

Întotdeauna, când ne aflăm în impas și nu putem găsi nicio soluție pentru problema noastră, ne gândim la momentele magice, feerice din copilărie, iar mintea noastră se limpezește, creierul începe să funcționeze, inima bate tare, puternic și în suflet avem un sentiment de bucurie sinceră. Acele momente rămân întipărite în mintea noastră, iar când avem nevoie de ele, ni le amintim și astfel toate grijile dispar.

Însă de multe ori aceste amintiri nu sunt de ajuns pentru a șterge problemele și greutățile oamenilor mari. De fapt, cine sunt eu să dezbăt acest subiect? Sunt doar un copil, care nu a trecut prin necazurile prin care trec, au trecut și vor trece întotdeauna, indiferent de ce se va întâmpla, adulții.

Dar eu mă gândesc, câteodată, oare de ce i se spune copilăriei „vârsta de aur”? Oare în aceste momente ale copilăriei ești mai bogat ca niciodată? Ori ai tot ce-ți dorești tu, dar absolut orice? Sau...! Gata! Mi-am dat seama – clipele din această etapă extrem de importantă din viața omului sunt foarte valoroase, căci fără ele am uita să fim copii – să râdem, să plângem, să ne jucăm, să glumim, să trecem prin toate stările emoționale posibile și imposibile. De fapt, am UITA să fim copii.

Dar hai să nu ne mai lungim atât! Cu toții știți, fără să vă spun eu, că această minunată, extraordinară și de neuitat parte din viața noastră este cu atât mai frumoasă, cu cât noi ne-o vom aminti zilnic, fără să uităm s-o omitem! Iar astfel, clipele acelea, vor rămâne vii în sufletul nostru!

Ioana Graur, cl. a V-a „A”

În lumea aventurii

Într-o vară, stăteam în pat cu fratele meu, gândindu-ne poznaș „ce să facem astăzi?” Deodată lui Cătălin i-a venit o idee, cam ciudată, dar era ideea fratelui mai mare: să ne războim cu cineva! Ne-am gândit și ne-am tot gândit: cine să fie?! Și am găsit soluția: să fie copilul care urma să vină la noi în trei zile, așa ca în basmele citite de mama. L-am chemat pe prietenul nostru Gabi și ne-am poziționat pe un munte, ca adevărații războinici pregătiți de asalt. Pregătirile noastre au durat tot trei zile, tot ca în basmele copilăriei.

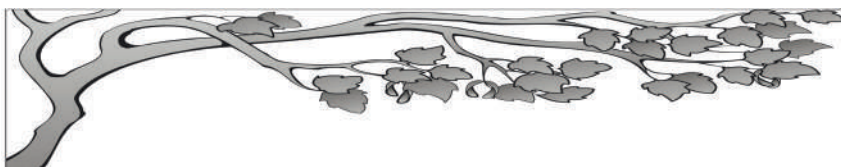
În prima zi am început a face „șanțul” – o groapă mică în care putea încăpea, cu multă bunăvoință, o persoană. Am luat conuri de pin și eu am fost alesul care urma să aducă hrană-fructe de pădure: afine și merișoare.

În a doua zi, foarte bine organizați, ne-am făcut un steag și ne-am confectionat și arme – erau jucăriile noastre din lemn, dar noi trăiam cu tot sufletul seriozitatea situației – toporul era al lui Gabi, arcul era al lui Cătălin și pentru mine, cel mai mic, s-a pregătit cea mai puternică armă – sulita. Dar am să vă spun esențialul: ne-am făcut și planul, era o adevărată strategie!

În ultima zi am terminat groapa, am terminat de adus conuri, afine și merișoare, am pregătit arsenalul, dar....

L-am așteptat toată ziua, însă... n-a mai venit! Ne-am irosit tot timpul pentru nimic, de unde până atunci credeam că este cea mai importantă misiune la care luam parte. Până și acum mai aștept momentul în care să atacăm adversarul!

Ștefan Doagă, cl. a V-a „A”

Verbul românesc

Motto: „...că pe-aici prin Dacia Ferice calitatea însăși e-un defect...”

(Adrian Păunescu)

Trăim de mii de veacuri pe-aceste dulci meleaguri
Și robi n-am fost nicicând ai palidelor steaguri.
Doinim în lunci frumoase scăldate blând de soare
Pe drept Mihai Viteazul, pe Ștefanul cel Mare.

Cu horă și ciuleandă, ne însoțim cântarea,
Cu busuiocu-n brațe, ne alinăm suflarea.
La poalele Carpaților chemăm cu glas de bucium
Toți sfinții, să ne scape de lung al nostru zbucium.

Și ca un dar preamare, preasfânt și preaiubit,
Pentru-ale noastre patimi și dor nemărginit,
În vorba cea mai dulce pe globul pământesc
Vorbim doar noi, românii, în graiul românesc.

Voi, cei care umblata-ți prin lumea asta largă
Și-ați colindat pământuri purtând cu voi desagă,
Văzut-ați oare-n lume o limbă mai aleasă
O jale-n altă limbă să fie mai duoasă?

În limba noastră-mi pare și cerul mai senin,
Și apele mai calde, și vântul mai blajin,
Și roada-i mai gustoasă din românescul pom,
Și omul parcă este mai nu-știu-cum, mai Om.

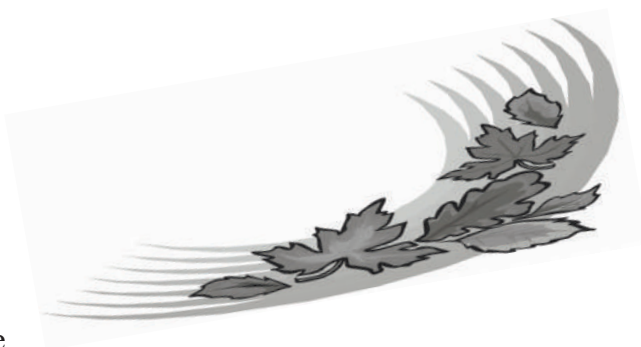
Cu-atâta armonie și miere în cuvinte
Tot căutăm cu râvnă slove străine-n minte.
Și învățăm asiduu atâtea limbi străine,
Ne va pulsa degrabă un sânge mov în vine.

Dac-om uita vreodată să ne iubim chiar graiul,
Or să-l legene codrii tot fremătând ca naiul,
Or să-l slăvească munții în vânturi și zăpezi,
O să-l jelească raze de soare în amiezi.

Și când dovezi pierdute am căutat acerb
Noi le-am găsit atuncea tot în al nostru verb,
Și când am fost la graniță amenințați de moarte
Tot limba cea română ne-a dat atunci dreptate.

Natalia Țurcan,
Liceul „Spiru Haret”

Natalia
Țurcan

ACASĂ

Sunt ACASĂ

Patria e zăvorâtă în timp.

Eu am uitat în istorie cheia amintirilor.

Mă gândesc ce-ar fi să intru pe fereastră...

Dumnezeule!

Să intri pe fereastră în propria ta patrie...!

De parcă ar fi o rușine să vii acasă...

Nu.

Totuși trebuie să mă întorc după cheie.

Mai stau câteva cioburi de secundă în pragul patriei și apoi pornesc.

E noapte, am ajuns acasă aproape de apus...

Îmi amintesc de un vecin care a plecat de acasă

Cu valiza plină de suflet,

Și s-a întors și fără valiză.

Ah, da, ziceam că trebuie să mă cufund în istorie după cheia zăvorului patriei.

Dar e noapte...

Am o singură lumânare și un chibrit...

Și nu există niciun taxi să mă ducă într-acolo.

Pornesc la drum.

Pornesc pentru că totuși vreau să intru ACASĂ,

În patria mea.

Și să intru pe fereastră nu pot.

Pur și simplu NU POT.

*Pentru Bibliotecă 70 de ani
este vârsta tinereții... Biblioteca
Națională pentru Copii „Ion
Creangă” la aniversare. Clike
de neuitat...*

